

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

το Ι έπιτα

ΕΤΟΣ Γ'.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1877

ΦΥΛΛ. ΙΑ'.

ΠΕΡΙ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Μαγνητισμός καλείται ή ιδιότης ήν έχει ο μαγνήτης να έλκη τόν σίδηρον και άλλα τινά σώματα· τόν μαγνητισμόν σήμερον ταυτίζουσι προς τόν ηλεκτρισμόν· εί και ή ιδιότης του μαγνήτου είναι μία κατ' ούσίαν, διακρίνεται όμως έκ των έκδηλώσεών του.

Γήϊνος μαγνητισμός είναι ή αίτία των φαινομένων της έγκλίσεως και της αποκλίσεως και της μαγνητικής βελόνης· ίνα έκδηλώσσει τά φαινόμενα ταύτα, θεωρούσι τήν γήν ως μέγαν μαγνήτην, έπενεργούντα επί της βελόνης, ούτινος οί πόλοι κείνται ού μακράν των γεωγραφικών, μη συμπύπτοντες όμως μετ' αυτών. Η έντασις δέ της δυνάμεως ή προσδιορίζουσα τήν μαγνητικήν έγκλισιν και απόκλισιν ποικίλλει μετά της απόστάσεως κατά τούς πόλους.

Οί άρχαιοί είχαν γνώσιν τινά των ιδιοτήτων του μαγνήτου· ο Πλούταρχος, έν πολλοίς των διαλόγων αυτού, όμιλεί περί ταύτης· αί πρώται περί τούτου γνώσεις έν Ελλάδα, άνέρχονται μέχρι των χρόνων του Πυθαγόρου ή πρώτη σπουδή του μαγνητισμού έν Ευρώπη ήρξατο από της έν αυτή εισαγωγής της πυξίδος.

Έν άρχή του 15. αιώνος ο Cabot ταξιδεύων είς Β. Αμερικην άνεκάλυψε τήν απόκλισιν της μαγνητικής βελόνης και ο Gilbert περί τά τέλη του αιώνος εκείνου συνέγραψε τήν πρώτην περί μαγνητισμού και ηλεκτρισμού πραγματείαν· έν ταύτη άποδείκνυσιν ότι τήν μαγνητικήν βελόνην διευθύνει ή έπιφάνεια της γής.

Κατά τόν 17. αιώνα ο Halley παρετήρησεν έν Αγγία· Βλένη τάς διαφοράς της μαγνητικής βελόνης· ο δέ Knight τώ 1746 έτελειοποίησ τόν τεχνητόν μαγνήτην, άλλ' έτήρσε τόν τρόπον μυσικόν, όπερ δέν εκώλυσε τόν Duhamel έν Γαλλία, να κατασκευάσ ην μαγνητικήν βελόνην· ο δέ Mitchell έν Αγγλία, είς τó αυτό κατήντησε συμπέρισμα και ύπελόγησε τήν ελάττωσιν της μαγνητικής δυνάμεως· ο Aepinus έτελειοποίησε τήν μέθοδον του Mitchell· ο φυσικός ούτος προσέθηκεν ότι πάντα τά

σώματα έχουσι τήν μαγνητικήν ιδιότητα, αλλά κατά διάφορον βαθμόν, και ότι τά μαγνητικά φαινόμενα όφείλονται είς ρευστόν άνάλογον του έν τώ ηλεκτρισμώ· ή άνακάλυψις του ηλεκτρο-μαγνητισμού υπό του Oersted τώ 1819, άπέδειξε τήν ταυτότητα των δύο σωμάτων.

Ζωϊκός μαγνητισμός· υψω καλοϋσιν οι όπαδοί αυτού τήν έπήρειαν ήν δύναται τις να έξασκήση επί του σώματος έτέρου· τά παραγόμενα έκ της μαγνητικής ταύτης ιδιότητος άποτελέσματα είσιν· ήδεια θερμότης· νάρκωσις· ύπνος κατά τó μάλλον και ήττον βαθύς· έξωτερική άναίσθησία, γενική ή μερική νυκτοβασία, μετά ή άνευ διαυγείας· σπασμοί και προσβολαι νευρικοί· έκτασις· άλλ' ένίοτε και ούδέν τούτων παράγεται. Παράγονται δέ τ' άποτελέσματα τοσούτω εύχερέστερον, ότω συχότερον έπαναλαμβάνονται. Τ' άποτελέσματα ταύτα άποδίδουσιν είς τήν ύπαρξιν λεπτοτάτου ρευστου, ίδιου είς τά έμψυχα, όπερ εκάλεσαν, «ζωϊκόν μαγνητισμόν.»

Οί πλείστοι των μαγνητιστών παραδέχονται ότι τó ρευστόν τούτο είναι ταυτό και τó νευρικόν ρευστόν· ότι, ως ή βούλησις διευθύνει τó νευρικόν ρευστόν προς τά σωματικά όργανα, ίνα κινήση αυτά, δύναται όσαύτως να ρίπτη τó ρευστόν τούτο και έξω, επί του άλλου τριού σώματος· ίσχυρίζονται δέ ότι διά της συσσωρεύσεως τούτου του πνεύματος μη έχοντος άρκούσαν ποσότητα, καθίστησιν ίσορροπίαν και έπαυξάνη τήν ζωϊκήν δύναμιν.

Άλλ' οίκα δήποι· άν ή ή θεωρία τούτου, βεβαιούσιν ότι τ' άποτελέσματα είσι σπουδαία και σωτήρια· διά των μαγνητικών μεθόδων θεραπεύεται ή άνακουφίζεται ή άνθρωπότης από πολλών άσθενειών, άναγομένων μάλιστα είς τó νευρικόν σύστημα· ή γνώμη αυτή άριθμεί υπό τάς πτέρυγας αυτής πολλούς και σοφούς άνδρας, οίτινες παραδέχονται ότι ή τελειοποίησις των μαγνητικών άποτελεσμάτων και ή πρόδος της μελέτης του μαγνητισμού θέλουσιν έγκαινίση νέαν φάσιν είς τήν τοσούτω πτωχήν και άσθενή ίατρικήν επιστή-

μην και ευεργετήση σπουδαίως την δυστυχῆ ἀνθρωπό-
τητα.

Κατὰ τὸν ἰή. αἰῶνα ἐγράφησαν πολλά περὶ μαγνη-
τικῆς ἱατρικῆς· ὁ ἀρχηγέτης τῆς σχολῆς ταύτης ἦν ὁ
Mesmer, ἱατρός ἐκ Γερμανίας· οὗτος διὰ πειραμάτων
ἔδειξε τὴν ὑπαρξίν γενικοῦ μαγνητισμοῦ, ὃν ἐκάλεσε
«ζωϊκὸν μαγνητισμὸν», ὅταν τ' ἀποτελέσματα ἐκδη-
λῶνται ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων. Τῷ 1778 ἐξέθηκεν ἐν Πα-
ριείοις τὸ σύστημα αὐτοῦ ἐπὶ πολυκρίθμων ἀσθενῶν
ἠθροισμένων περὶ τὸ μαγνητικὸν θρανίον· παρήγαγε δὲ
ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα, προσελκύσας τὴν προσοχὴν
τοῦ δημοσίου, παρκυτικά ἠρίθμει πολλοὺς καὶ σοφοὺς
μαθητάς.

Τῷ 1784 συνέστη ἐξ ἐπιστημόνων ἐπιτροπὴ πρὸς
ἐξέτασιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Mesmer· καὶ ἀνεγνώρισε
μὲν τὴν πραγματικότητα τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν θε-
ωριῶν αὐτοῦ, πάντα ὁμῶς τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς πλὴν
τοῦ Jussieu παρεδέξαντο ὅτι ἔδει ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν
φαντασίαν καὶ μίμησιν.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ κόμης de Puységur
ἀνεκάλυπτε τὸ θαυμαστὸν φαινόμενον τῆς νυκτοβασίας,
μεταβαλὸν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ὕψιν τῆς διδασκαλίας.

Ἐν ταῖς ταραχαῖς τῆς δημοκρατίας καὶ αὐτοκρα-
τορίας, ἡ σιωπὴ τοῦ μαγνητισμοῦ παρημελήθη ἐν Γαλ-
λίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς παλινορθώσεως ἤρξαντο αἱ ἐπὶ τού-
του μελέται. Τῷ 1826 ὁ ἱατρός Husson συνέγραψεν
ὑπόμνημα ἀμερόληπτον καὶ σοφὸν, ὅπερ ὑπέβαλεν εἰς
τὴν ἀκαδημίαν τῆς ἱατρικῆς, δι' οὗ συμπεραίνει τὴν
ἐνθάρρυσιν τῆς σπουδῆς τοῦ μαγνητισμοῦ ὡς σπουδαι-
οτάτου εἰς τὴν φυσιολογίαν καὶ θεραπευτικὴν ἢ πρά-
ξεις ἔμεινεν ἀνευ ἀποτελέσματος· πλὴν ἡ σπουδὴ τοῦ
ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ εἶναι διαδεδομένη εἰς Γαλλίαν καὶ
Εὐρώπην.

Δυστυχῶς, τὰ πλεῖστα τῶν μαγνητικῶν φαινομένων,
εἰ καὶ καὶ μαρτυρούμενα παρ' ἀνδρῶν ἀξιοπίστων, δὲν
εἶναι τοσοῦτον ἀπλὰ ὥστε νὰ ὑποβληθῶσιν ὑπὸ τὴν
πειρὰν τῆς κοινωνίας· εἰσὶν εἰσέτι ὀλίγω ὁμοιόμορφα,
ὀλίγω σταθερὰ ὥστε νὰ διαβεβαιώσῃ τις ὅτι δυνατόν
πάντοτε κατὰ βούλησιν νὰ παραγάγῃ ταῦτα ἀπαρ-
λάκτως· τέλος εὐκόλως συγχίζονται πρὸς τὸ θαῦμα·
ὅθεν, τ' ἀποτελέσματα μένουσιν ἀνεφάρμοστα καὶ δια-
φιλονικούμενα· ἡ διδασκαλία τοῦ μαγνητισμοῦ δὲν προ-
σέλαθεν ἐτι ἐπιστημονικὸν χαρακτῆρα· παραμορφοῦται
ὑπὸ εὐπιστίας καὶ δεισιδαιμονίας καὶ ἐνεργεῖται ὑπὸ
τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς κακῆς πίστεως.

Ἐν Ἀθήναις, 1877.

Π. ΚΟΚΚΕΛΗΣ.

Τὸ στέμμα τῆς Βασιλείας τῆς Ἀγγλίας περιέχει
τοὺς ἐξῆς πολυτίμους λίθους· 1 μέγα ροβίνιον, 1 μέγαν
ἐπίπεδον σάπφειρον, 16 σάπφειρους, 11 σμαράγδους, 4
ρουβίνια, 1,363 πολυέδρους ἀδάμαντας, 1,273 ροδο-
χρῶδους καὶ 147 ἐπιπέδους, 4 μαργαρίτας ἐν σχήματι
σταγόνων καὶ 273 μαργαρίτας.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

(ὑπὸ Βύρωνος)

(ἱστορικὴ σημεῖωσις)

Ἐπὶ Νικολάου τοῦ Γ'. (εἰς ὃν παρὰ τοῦ ποιητοῦ ἀντικα-
τέστη τὸ ψευδώνυμον Ἄζος), ἡ Φεβρουάριος ἐστιγματίσθη ὑπὸ
οἰκογενειακῆς τραγῳδίας. Ἐπὶ τῆ αὐτοπικῆ μαρτυρίᾳ αὐ-
λικοῦ τινὸς θεράποντος, ὁ μαρκίων Ἐσθης ἀνεκάλυψε τὸν
αἰμορρικήν ἔρωτα τῆς Παρισίνης, συνένου αὐτοῦ, καὶ τοῦ
Οὐγού, νοθογενοῦς τέκνου του. εὐεδοῦ· καὶ ἀλκίμου νεανίου·
ἐκαρατομήθησαν δ' ἀμφότεροι ἐν τῇ ἀκροπόλει, ἀποφάσει τοῦ
πατρὸς καὶ συζύγου, τῇ αὐτῶν θανατώσει καὶ τῷ ἰδίῳ αἴσχει
ἐπιζήσαντος. Δυστυχῆς ἂν ἦσαν ἔνοχοι, δυστυχέστερος ἂν
ἄσφοι. Καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν περιπτῶσιν,
δὲν δύναμαι νὰ ἐγκρίνω τοιαύτην πράξιν ἀσθηρᾶς δικαιοσύνης,
ἀπὸ μέρους πατρὸς.

Γ 166 ω ν. Σύμμικτα Τόμ. Γ'. Σ. 476.

Αὕτη εἶνε ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ ἀηδὼν λαρυγγίζει ἐν τῷ
φυλλώματι τοὺς τσικερούς· τερετισμούς· τις, καθ' ἣν ἡ
μυστικὴ τῶν ἑρασῶν διάλεκτος ἐρωτῶντος ὄρκους ὑπο-
ψελλίζει, ἡ δὲ αὖρα συγκερᾷ πρὸς τὸ ἴδιον τὸ τῶν ὑδά-
των μορμύρισμα, οὕτως ὡς προκύπτει συμφωνία τις,
ἁρμονία, τὰ φιλέρημα ὧτα κατακλύσασα. Τὸ ἄνθος ὑ-
ποτρέμει ἐκ δρόσου, ὁ δὲ οὐρανὸς ἐξ ἀστέρων, τὸ
σαπφειρόχρον τῶν ὑδάτων ἀποβαίνει ἐπιπολὺ βαθυτέ-
ρον, ἀμαυρότερον τὸ χλοερὸν τῶν φύλλων, ἐπικρατεῖ
δὲ ἡ θνήσκουσα ἐκείνη σκιαύγεια, τὸ ὑπόζωφον ἐκεῖ· ο
φῶς, ἡ τοσοῦτον γλυκερὰ καὶ δικυγῆς ἐκείνη σκιά, τὰ
διιδεχόμενα τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν, ὅποτε, σὺν τῇ ἀ-
κτινί τῆς ἐπιτελλούσης σελήνης, ἀπέρχεται ὁ ἔσπερος.

Ἄλλ' ἡ Πηρισίνη βεβαίως δὲν καταλείπει τοιαύτην
ὥραν τὰ δώματά της, ὅπου ἐνωτισθῆ τὸν κελαρυσμὸν
τῶν καταρρέοντων ὑδάτων, οὐδ' ἐξεγείρεται ὄψε τῆς
νυκτὸς, ὅπου θεαθῆ τὴν ἀστερόστικτον κυάνειον ἀψίδι,
καθότι, ἂν ζητῆ σκίασμά τι διὰ τῶν ἀλσῶν τοῦ Ἐ-
στίου κήπου, καὶ αὐτόθι κἀθήται, δὲν ὀρμάται ἐκ
τοῦ πόθου νάναπνεύσῃ τὰς μυροβολίας τῶν διανθῶν
βάτων. Ἡ Παρισίνη ἴσται ἀπροσζομένη, οὐχὶ ὁμῶς
τὰ κλημάτα τοῦ νυκτερινοῦ πτηνοῦ, καίτοι τὸ ὥτιον
τῆς μέλος, ὄχι ὀλιγώτερον ἢ δ' ὄφθογον, προσδοκεῖ. . .
θροῦς βημάτων δεισδύει διὰ τὸ ὑπὸ πυκνώματος τῶν κλά-
δων. . . Αἱ παρειαὶ τῆς ὠχρῶσιν. . . ἡ καρδία της
τάλλεται ἀνασκιρτώσα. . . διὰ δὲ τῶν σαλευομένων
κλάδων διαπερᾷ ἕως εἰς τὴν ἀκοήν της ἐρττεινὴ τις
φωνή, ἥτις τὸ αἶμα εἰς τὰς παρειαί της, ὅθεν ἀπεχώ-
ρει, ἀνακαλεῖ, καὶ ἀναίρει τὸ στέρνον της. Ἐτι ἐν
βῆμα, καὶ δῖο στήθη θέλουσιν ἐνωθῆ. . . Ὁ δὲ ἑρα-
στὴς προσπίπτει ἤδη παρὰ τοὺς ποδας της.

Τώρα τί σημαίνει τὸ σύμπαν, ὡς πρὸς τοὺς δύο εὐ-
δαίμονας, καὶ ὅ,τι ἐν αὐτῷ συμβαίνει καὶ πνέει; πρὸς
τοὺς ὀφθαλμοὺς, πρὸς τὰς καρδίας ἐκείνας ὁ οὐρανὸς,
ἡ γῆ εἶνε κενὴ ἔρημος. Ὀλιγορῶντες, ὡς ἀνθρώπινοι

σκελετοί, πρὸς πᾶν τὸ κείμενον ἄνω, κάτω αὐτῶν, δὲν
ἔχουν πνοὴν καὶ ζῶν, εἰμὴ διὰ μόνον τὸν ἔρωτα, πᾶν
ἄλλο τι φροῦδον ἐγένετο ἐκ τοῦ νοῦς των. Ἡ βακχεῖα
ἐκχέεται εἰς διαπύρους στεναγμούς, καὶ τοσοῦτον ὀ-
ξεία, ὥστε, ἂν διήρκει, θὰ ἐξεβρόγγυε τὴν καρδίαν
ὑπὸ τὴν παραφορὰν τῆς ἡδονῆς. Τὸ φάσμα τοῦ ἀμαρ-
τήματος καὶ τοῦ κινδύνου δὲν ἐπέρχεται, ὅπως τοὺς
παρενοχλήσῃ ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς χαρμονῆς ἐκείνης.
Ὁ φόβος ἀρὰ γε ἰσχύει, ἐν τοιαύταις στιγμῆς νὰ χα-
λιναγωγῆσῃ τὸν αἰσθανθέντα τὸ κράτος τοῦ ἔρωτος;
τίς τάχα, τίς σκέπτεται, ὅτι αἱ ὄροι εἶνε δραπέτιδες;
Φεῦ δὲ ἀπέδραν, καὶ ἐπάναγκες, οἴμοι! νὰ ἀννήψω-
μεν, πρὶν ἢ ἐννοήσωμεν, ὅτι τοσοῦτον φιλιτὴ ὀπτασίᾳ
ἀπίπτη ἀνεπιστρεπτέ.

Νωθρῶς καὶ δισταζόντες, κατέλιπον τὸν τόπον ἐ-
κείνον, κρύφιον τῶν ἐνόμων ἡδονῶν τῶν ἄσουλων. Καίπερ
ἡ ἐλπίς τῆς ἐπανόδου καὶ ἡ ὑπόσχεσις παρεμυθοῦντο,
ἐν τῷ ἀσπασμῷ ἐκείνῳ, τὰς καρδίας των, ἐθλίβοντο
τοσοῦτον, ὡς ἂν ἦτο ὁ πανύστατος ἀσπασμός. Οἱ ἀλ-
λεπάλληλοι στεναγμοί, οἱ μακροὶ ἀγκάλισμοι, τὰ μαν-
δαλωτὰ φιλήματα, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Παρισί-
νης ἀντανακλᾶται ὁ οὐρανός, ὁ οὐρανός παρ' οὐ ἀελ-
πτεῖ νὰ τύχῃ συγγνώμης, ὡσεὶ ἀνὰ ἕκαστον ἀστέρα ἐ-
φοβεῖτε σιωπηλὸν μάρτυρα τοῦ ἐγκλήματός της. . .
οἱ στεναγμοί, αἱ περιπτύξεις τοὺς κατεῖχον συνημμέ-
νους καὶ ἐγκαθειργμένους ἐν τῇ παραδύστῳ ἐκείνῃ γω-
νίᾳ. Πλὴν ἤγγικεν ἡ ὥρα ἡ διαχωρίζουσα αὐτοὺς. Κα-
ταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ κρυφίου ἐκείνου βίγους, καὶ ἀ-
δημοσύνης ἔμπλεοι, τῆς ἐκάστοτε παρακολουθούσης τὰς
ποντρὰς πράξεις, ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ δὲ Οὐγος ἀνέκαμψεν εἰς τὴν μονήρη εὐνὴν του,
ζηλοτυπῶν τὸν ἀλλότριον παρακοίτην. Πλὴν ἀλλ' ἡ
γυνὴ ἐδέξασε νὰ στηρίξῃ τὴν ἄπιστον κεφαλὴν της ἐπὶ
τῆς ἐμπιστευτικῆς τοῦ συζύγου καρδίᾳς. Σπασμῶδης
τρόμος φαίνεται διαταράττων τοὺς ὕπνους της, καὶ
ἐκ τοῦ πυρέσσοντος προσώπου της ὑποδηλοῦται ὅποια
φραντάσματα συσκοτίζουν τὴν διάνοιάν της. Τονθορῶζει,
ἐνειροπολοῦσα ὄνομά τι, ὅπερ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐπα-
ναλάβῃ ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας. . . Περιπτύσσει τὸν
σύνευνόν της. . . τὸν πιέζει ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἡ-
τις δὲν πάλλεται ὑπὲρ αὐτοῦ. . . Ἐν τοιαύτῃ γλυκε-
ρᾷ περιπλοκῇ ὁ Ἄζος ἀφυπνίζεται, καὶ τοὺς διακαεῖς
στόνους, καὶ τὰς θωπεῖας θαρρεῖ (τάλας ἠπατημένος!)
πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνόμενος, καὶ λογίζεται πανευτυχῆς,
καὶ παρολίγον νάναλυθῆ αἴφνης εἰς θαλερὰ δάκρυα ἐπὶ
τῆς λατρευούσης αὐτὸν, ἐτι καὶ ἐν ὀνειροῖς.

Καὶ περιβάλλει καὶ περιθλίβει τὴν προσφιλῆ ὑπνώ-
τουσαν, τείνει μετ' ἐπιστάσις τὸ οὖς εἰς τὴν διακε-
κομμένην ἐκείνην λέξιν, καὶ ἀκροᾶται. . . Ὅποιος τρό-
μος συνέσχεν αἴφνης τὸν Ἀνακτα, ὡς εἰς τὸ ἄκουσμα
τῆς φρικκλέας τῶν Χερουβὶμ σάλπιγγος; ὡ οὐδέποτε

φοβερωτέρα ἀπόφασις θὰ βροντήσῃ εἰς τὰς ἀκοάς του,
ὅποταν ἐξεγερθῆ τοῦ ἐσχάτου ὕπνου, καὶ ἐξέλθῃ τοῦ
τύμβου, ὅπως παρουσιασθῆ κατέναντι τοῦ Διωνίου! . .
Καὶ ἔχει μέγα δίκαιον. Μία μόνη λέξις καταστρέφει
ἄρδην τὴν ἐπιγειὸν του εἰρήνην, καὶ, φεῦ, διὰ παντός!
Αὕτη, ἐνουπνιαζομένη, ἐξεστόμισεν ὄνομα, ἀποκα-
λύψαν τὸ ἐγκλήμα της καὶ τὸ αἶσχος τοῦ ὁποί-
ου προέδωκεν ἀνδρός. . . Ὅποιον ὄνομα εἶναι τοῦτο,
ὅπερ ἐβόησε φοικτῶς εἰς τὰ ὧτα ἐκείνα, ὡς περ τὸ
ἐξηγριωμένον κύμα, τὸ ἐκβράσσον κατὰ σκοπέλων
τεθραυσμένην σανίδα, καὶ ἐσφενδονῶν ἐπὶ ὀξυβελῶν
σπιλάδων τοὺς ἀτυχεῖς, οὐ; ὁ δῖνος καταβροχθίζει,
οὐδ' ἀναφέρει πλέον ἐκ τῆς ἀβύσσου; Καὶ ὅπερ το-
σοῦτον συνεώραζε τὴν ψυχὴν του; Τί ὄνομα εἶνε
τοῦτο; Τὸ τοῦ Οὐγού! τὸ τοῦ τέκνου του! . . οὐ-
δέποτε θὰ τὸ ἐφραντάζετο ὁ πατρικός του νοῦς! Ὁ
Οὐγος βλαστὸς ἐρωμένης γυναικὸς, συλληφθεὶς πρὸς
βλάβην του, κρύφιος νεανικῆς παρεκτροπῆς καρπός, ὅ-
τε τὴν Λευκὴν, ἄνον κορασίδα, ἐφρεναπάτησε, τὴν
Λευκὴν, ἥτις ἔδωκε πίστιν εἰς τὸν λόγον του, καὶ ἦν
ἔπειτα ὁ Ἄζος ἀπεξίωσε νὰ νυμφευθῆ.

Διέδραμεν ἡ χεὶρ ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἀλλ' ὁμῶς τὸ
ἀπόθυσεν αὐθις, πρὶν ἢ τὸ ἐκσπάσῃ ἕως τῆς ἀκωκῆς.
Ὁ ἡγεμὸν ἀδυνατεῖ, καίπερ παναξίαν θανάτου, νὰ
νεκρώσῃ τοιαύτην καλλονὴν ἥτις αὐτόθι προσεμεῖδία
ἐρασμῶς καθ' ὕπνου. Δὲν ἠθέλησε πρὸς τούτοις νὰ
τὴν ἐξεγείρῃ, ἀλλ' ἔστησεν ἀσκαρδαμυκτὴ ἐπ' αὐτῆς
τὸ βλέμμα, ὥστε ἂν αὕτη ἀφυπνίζετο τότε, θὰ ἐπή-
γνυεν ἐκεῖνος πᾶσαν ζωτικὴν αἰσθησίαν της, καὶ θὰ
τὴν κατέσπα καὶ πάλιν εἰς τὸν ὕπνον. Ἀφθονοὶ θρόμ-
βοι κρουροῦ ἰδρωτὸς διπυλάκιζον τὸ τοῦ Ἄζου μέ-
τωπον, καὶ λοζὰς ἀκτινας ἐξέπεμπε τοῦτο εἰς τὸ φέγ-
γος λυχνίας. Καὶ αὕτη εἰς σιωπηλὴν ἀνάπαυσιν ἤδη
μετατρέπεται, ἐνῶ ὁ ἐπαρίστερος τῆς ἐκδικήσεως σο-
χασμὸς ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας της.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἄζος ἐπερωτᾷ τοὺς οἰκέτας, ἐκ
δὲ τῆς ὁμοφώνου πολλῶν ἐπιβεβαιώσεως πληροφορεῖ-
ται τι ἐπὶ μᾶλλον ὀδυνηρὸν ἀναντιρρήτους ἐνδείξεις
τοῦ ἐγκλήματος αὐτῶν καὶ τῆς ἐξυτοῦ ἀτιμώσεως.
Ἐν γνῶσει οὕτως τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου, καὶ ἐπὶ μα-
κρὸν συγκρούτουσαι αὐτὸ αἱ περιδεεῖς θεραπείαι, προ-
νοοῦν περὶ τῆς ἰδίας ἀπαλλαγῆς, καὶ μῶμον καὶ αἰ-
σχος, καὶ τιμωρίαν προσάπτουσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου
τῆς Παρισίνης, ἀποκαλύπτουσαι εἰς τὸν ἡγεμόνα πᾶν
ὅ,τι ἀκριβέστερον ἐπισφραγίζει τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸς
δὲ, πληγείς τὰ ὧτα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἀφη-
γυθέντων, δὲν ἐρωτᾷ περαιτέρω, οὐδὲ χρῆζει ἐρωτή-
σεων.

Μὴ ἀνεχόμενος ἀναβολὴν ὁ ἀρχηγέτης τοῦ Ἐστίου
οἴκου καθέζεται κριτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου, παρίστανται
δὲ οἱ βαρῶνοί του καὶ οἱ σωματοφύλακές του. Ἀντι-
μέτωποι πρόκεινται οἱ ἔνοχοι. . . ἀμφότεροι εἰς τὸ

ἀίθος τῆς ἡλικίας. . . Καὶ ἡ μὲν ὅπως εἶνε περι-
καλλής! Ἄσπλος ὁ ἕτερος καὶ ἀλυσίδετος. . . Ὁ Χρι-
στὲ! οὕτως εἶναι πρέπον νὰ παρουσιάζεται υἱός ἐ-
νώπιον πατρὸς; Ὁ Οὐγος ὀφείλει σήμερον νὰ ἐμ-
φανισθῆ αὐτόσε, ὅπως ἀποραστή παρὰ τοῦ μένεα πνε-
οντος γεννήτορος ἀπόφασι θανατόνουσαν, κατασχέ-
νουσαν αὐτόν! οὐδὲν ἤττον, δὲν φαίνεται ἐπιτομήνος
καίπερ δὲν ἐξῆλθεν ἐτι λέξις ἐκ τῶν χειλέων του.

Ἐχρηστώσω, ἀκίνητοῦσα, σιωπρὰ ἡ Περσίνη
ἀναμένει τὴν καταδίκην τῆς. Ὅπως, αἶμοι, ἀλλοῖα
τῆς ἀλλοτέ ποτε ἐνδικασειροῦσης συνήθως, ἐν μιᾷ πε-
ριωπῆ, θυμηδίαν καὶ ἰλαρότητα εἰς τὰς πομπῶδεις
αἰθούσας, ὅπου συνέρρεε τὸ ἄωτον τῶν ἵππων, ὅ-
πως τὴν προσφέρει τὸ σέβας του, αἱ δὲ μᾶλλον ἐ-
παφρόδιτοι καὶ ἐπαινεταὶ δέσπονται ἐφιλοτιμούντο ν'
ἀπομιμηθοῦν τὸ εὐλαλον, τὸ εὐχαρι καὶ εὐσυμπερί-
φορον αὐτῆς! Ἄν τότε εἰ μόνον δάκρυ κατελείβετο
τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, μυρίου πολεμιστάς θὰ ἐβλεπεν
ἐξορμῶντας πρὸς διεκδίκησίν τῆς, μυρία ξίφη ἀπογυ-
μνούμενα. Τώρα δέ; . . . δεινὴ μεταβολή! δύνανται
αὕτη νὰ ποιήσῃ νεῦμά τι; εἰς τὸ νεῦμα δ' ἐκείνο
τίς ἤθελεν ἐγερθῆ; Ἄπαντες ἔκδοτοι εἰς βαθεῖαν σι-
γὴν, τὸ πρόσωπον κυπτὸν, συνωφρωμένον τὸ μέτω-
πον, συνεσταυρωμένους τοὺς βραχίονας καὶ τὸ ἦθος
ἀπαθές καὶ σοβαρὸν ἔχοντες, ἀσθενῶς καὶ μόλις κατέ-
χουσι τὸν σαρδῶνιον, τὸν εἰς τὰ χεῖλη των ἐπνθούοντα.
Αἱ δέσπονται, οἱ ἵπποτάι, οἱ αὐλικοὶ τοιοῦτοτρόπως
τὴν περιστοιχοῦσιν ὁ δὲ περιλημένος ἀνὴρ, ὅστις, ἐ-
λευθέρον ἔχων τὸν βραχίονα, εἰς μίαν μόνην τῶν ὀ-
φθαλμῶν τῆς ριπὴν θὰ ἐδράττετο τῆς λόγχης, σπεύ-
δων πρὸς λύτρωσιν ἐκείνης, ἢ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ
ἀνὴρ αὗτος, ἀλοῦς ὑπὸ ἐπαράτου ἔρωτος πρὸς τὴν τοῦ
πατρὸς του σύζυγον, κείται σιδοροδέσμιος. Καίπερ δὲ
ἵσταται παρ' αὐτὴν, τυφλώττει πρὸς τὰ δάκρυα τῶν
ὀμμάτων ἐκείνων, περιλύπων ὑπὲρ αὐτοῦ μᾶλλον ἢ ὑ-
πὲρ αὐτῆς; ἀβλεπτεῖ τὰ ἀγαπητὰ ἐκεῖνα βλέφαρα, ὅ-
που συνήθως, ἐν ποίᾳ χροίᾳ χάνου ἴου, ἐπλανῶντό
ποτε αἱ φλέβες ἐπὶ περικόλπου ἀλαδίστρου, λίαν ἐπα-
γωγῶς τὰ φιλήματα προκαλοῦντος. Τώρα δὲ αὐτὰ,
διαφλεγόμενα ὑπὸ πελιδνοῦ πυρός, φαίνονται αὐτομά-
τως συγκλειόμενα, μάλιστα, ὡς πεπλῖον τι, ἡρέμα χα-
λώμενα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων, ἑτεροπλανῶν, βρα-
ρέων, ὄστινες ὑπὸ βραδυσταλάτων σταγόνων ὀλονεν
καταβρέχονται.

Οὐδ' ἴσως θὰ ἐκράτει τοὺς θρήνους, εἶδεν ὅμως τὰ
βλέμματα πάντων ἐπ' αὐτοῦ πεπασσαλευμένα καὶ κατέ-
πεψε τὰ ετοιμώρρυτα δάκρυά του. Ἐφερὲν ὑψηλὰ τὸ
μέτωπον, γνωφῶδες καὶ ἀγέρωχον, καὶ μεθ' ὄλον τὸ
ἄλγος, τὸ κατατρυχὸν τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς του,
ὁ Οὐγος δὲν κατέβη ἐν τῇ οὐκίῳ ἐκείνῃ, μέχρι τῆς
ἀνανδρίας τοῦ κλαυθοῦ. Οὐχ ἤττον, τὰ ὄμματά του
δὲν ἀπεκόπησαν ν' ἀτενίσωσι πρὸς τὴν κατώδυνον ἐ-
κείνην. Ἡ ἀναπόλησις τῶν ὀποιῶν ἀπέπησαν ὠρῶν,

τὸ ἐγκλημά του, ὁ ἔρωτος του, ἡ ἀθλιότης, εἰς ἅν πε-
ρίεπεσαν, ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς, ἡ δικαία τῶν ἐναρέτων
βδελυγμία, ἡ μοῖρα, ἡ καταθλίβουσα αὐτὸν ἐν τε τῇ
ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, ἡ τύχη ταύτης. . . πάντα
ταῦτα κατένευξαν τὴν καρδίαν τοῦ Οὐγού, οὐδ' ἔσχε
τὴν γενναϊότητα νὰ προσβλέψῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐ-
κείνου, τοῦ παρὰ τοῦ θανάτου ἐσπραγισμένου, καθότι,
προδιδόμενος ὑπὸ τῆς συγγενήσεως, δὲν θὰ ἔσθενε νὰ
ὑποκρῖψῃ τὴν θυμικὴν ἀγωνίαν του ἐπὶ τοσοῦτοις δει-
νοῖς, ὧν αὐτὸς αὗτος ἐγένετο ὁ παραίτιος.

Ὁ δὲ Ἄζος ἔλεξε τάδε. Ἐγὼ χθὲς καὶ πρῶτον ἐγὼ
ἐσεμνυρόμην ἐπὶ τέκνῳ καὶ συζύγῳ, πλὴν ἅμα τῇ ἡ-
μέρᾳ τὸ ὄνειρον διελύθη, καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀμ-
φοτέρων θέλω ὀφρανοσθῆ. Πανέγριμος καὶ ἀνιάρτος θέ-
λει διακρούσει ὁ βίος μου. Ἄλλ' ἔστω καὶ διασρεύτη!
Εἰπέτε σεῖς, ἂν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως πως ἢ
ὅπως ἐπραξά! Οἱ δεσμοὶ ἐκείνοι διεσπάρησαν ἤδη,
οὐδ' εἶμαι ἐγὼ ὁ δικαστὴς αὐτοῦ. . . Τὸ ἐπίκοπον
εἶνε ἔτοιμον, Οὐγε, ὁ ἱερεὺς σὲ περιμένει, καὶ ἔπειτα
τὰ ἐπίχειρα τοῦ ἐγκλημάτος σου. Ἀνάπεμψε πρὸς
οὐρανὸν τὰς ἱκεσίας σου, πρὶν ἢ σὲ καταλάβῃ ὁ ἐσπέ-
ριος ἀστὴρ, καὶ προσπάθησον νὰ τύχῃς τῆς ἀφέσεως.
Νὰ σὲ συγχωρήσῃ δύνανται μόνη ἡ αὐτὴ Δικαιοσύνη,
πλὴν δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς γωνία, ὅπου ἀμφοτέ-
ροι ἡμεῖς ἠθέλαμεν δυνηθῆ νὰ συναναπνεύσωμεν οὐδ'
ὄραν ζωῆς. Χεῖρε! δὲν θέλω τὸ εἶδαι ἀποθνήσκοντα
. . . Ἦν ἴδης τὸν πλάσμα ἀσθενές, τὴν κεφαλὴν του
. . . Ἀπελθε δὲν ἔχω τὴν εὐψυχίαν νὰ τελειώσω. . .
Φέγε μακρὰν ἐμοῦ γύναι ποταπὴ καὶ ἀναιδής! Τὸ σῆμα
τούτου δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις τὸ χύνω, τὸ χύνεις σὺ,
οὐ μόνη! Ἄν δὲ τοιοῦτον θέαμα δὲν σὲ θανατώσῃ,
χαίρου, ὦ μοιχθρὰ, ἐπὶ τῇ ζωῇ, ἦν σὲ χαρίζω.»

Ὁ Ἄζος τότε συνεκάλυψε τὸ πρόσωπον, καθότι
ἠσθάνετο τὰς φλέβας του ἀπάσας ἐξοιδαιμιμένας καὶ
κοχλαζούσας, ὡσεὶ ὄλον τῆς καρδίας του τὸ αἷμα
συνεφορεῖτο πρὸς τὸν ἐγκέφαλον. Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὴν
κεκυφώς, ἔφερε τὴν τρέμουσαν χεῖρα ἐπὶ τῶν βλεφάρ-
ων του, καὶ τὰ ἀπέκρυψεν ἐκ τῆς ὄψεως ἀπάντων.
Ὁ δὲ Οὐγος ἐτέρωθεν ἤρε πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας,
ἐκ τῶν ἀλύσειων βεβρημένας, καὶ ἠτήσατο τὸν λό-
γον. Κατένευσεν ὁ πατήρ.

Ὁ θάνατος ὄχι δὲν με πτοεῖ. Μὲ εἶδες πολλάκις
παρὰ τὸ πλευρὸν σου διανοίγοντα αἱματτρᾶν ὄδον ἐ-
πὶ τὸ πεδίον τῆς μάχης. Τὸ ξίφος ὅπερ μοὶ ἀφῆρ-
πασαν οἱ ἀνανδροὶ δορυφόροι σου, οὐδέποτε ἔμεινεν
ἄπρακτον, τὸ ἐνθυμείσαι! καὶ ἔχυσεν ὑπὲρ σοῦ αἷμα
πλειότερον, παρ' ὅσον δὲν δύναται ποτε ὁ πέλεκυς νὰ
χύσῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς μου. Τὴν ζῶν ἐσχον παρὰ σοῦ
τὴν ζῶν, ἦν δὲν δύναμαι νὰ σὲ χαρίσω, εἶσαι δὲ ἀ-
πόλυτος κύριος νὰ τὴν ἐπαναλάβῃς ἀπ' ἐμοῦ. Πλὴν
κῆδομαι τὰ μέγιστα τῶν ταλαιπωριῶν τῆς μητρὸς
μου, τοῦ περιφοροῦθέντος ἔρωτός τῆς, τοῦ ὄνειδους,

εἰς ὃ κατεβῆ, καὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ στίγματος, διὰ
μητρικῆς κληρονομίας εἰς ἐμὲ διαβ. βασθέντος. Τώρα
ἡ δύσμοιρος ἀναπαύεται ἐν τῷ τάφῳ, ὅπου τὸ τέκνον
τῆς, σὸς ἀντεραστῆς, θέλει μετ' οὐ πολὺ καταβῆ. Ἡ
κατεσπαραγμένη καρδία τῆς καὶ ἡ ἀποκεκομμένη κε-
φαλὴ μου θέλουν μαρτυρεῖ, ἔσθωθεν τοῦ τάφου, τὰς
εὐμενεῖς διαθέσεις τοῦ πρώτου σου ἔρωτος καὶ τὴν
συμπαθῆ σου πατρικὴν μέριμναν.

Σὲ καθύβρισα. Ἔθριν ἀνθ' ὕβρεως. Ἄδελφον δὲν σὲ
ἤτο, ὅτι αὕτη, (ἀτυχὲς θῦμα τῆς ὑπερφανίας σου)
προτοῦ γείνη σύζυγός σου, μνηστευθεῖσά με πρὸ πολλοῦ,
μοὺ ἠράσθη. Σὺ τὴν εἶδες, σὲ ἐμάγευσεν ἡ μορφή τῆς,
αἰτιώμενος δὲ τὴν γέννησίν μου, πταίσμα ἰδικόν σου,
μὲ παρίστας ἀνάξιον αὐτῆς, τῆς χειρὸς τῆς. . . καὶ
δικαί; ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἤμην ὁ νόμιμος κληρονόμος, καὶ
δὲν ἰδυνάμην, λόγῳ τῆς γεννήσεώς μου, νὰ ἀποβλέψω
εἰς τὸ στέμμα τῶν Ἑστών. Ἄλλ' ἂν μ' ἐδέδωτο τὸ νὰ
παραιτηθῆ ὀλίγων ἐνιαυτῶν περίοδος τὸν βίον μου, τὸ
ὄνομά μου τότε θὰ ἠμύρνετο τὸ τῶν Ἑστών, ἢ δὲ λαμ-
πρότης του παρ' ἐμοῦ μόνου θὰ προήρχετο. Περιεζώ-
σθην ξίφος, καὶ ἐδῶ πάλλει τοιαύτη καρδία, ὡςτε ἀξι-
οῦμαι νὰ μὲ περιστέψῃ τὸ μέτωπον κράνος ἔνδοξον καὶ
λαμπρότερον παρ' ὅσα ἐστιλψάν ποτε ἐπὶ τῆς ἡγεμονι-
κῆς κεφαλῆς τῶν πολυαριθμῶν προγόνων σου. Ὁ ὄχι
πάντοτε ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους ἀνὴρ φέρει ἐπαξίως τοὺς
χρυσοὺς πτερινοστῆρας, καὶ οἱ ἰδικοί μου οὗτοι ἐλαύ-
νοντες εἰς τὰς μάχας σου τὸν γενναῖόν μου κέλπητα,
προήλασαν αὐτὸν μαχκτῶν καὶ στρατικῶν ἡγεμονο-
γενῶν, οἱ ἐν τῇ κραυγῇ Ἐστῆς καὶ Νίκης ἐ-
πέπεισα κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ, καὶ δὲν σ' ἐξικου-
μαι νὰ ἀφήσῃς τὸν χρόνον νὰ καταναλώσῃ τὸ ὑπόλοιπον
τῶν ὀκυπῶρων ἐκείνων ὠρῶν καὶ ἡμερῶν, ἐφ' ἃ; ἐδυ-
νάμην νὰ διαβιώσω, πρὶν ἢ ἐπανέλθω εἰς τὴν ἀναίσθητον
κόριν. Σύντομος ὑπῆρξεν ἡ φρενίτις μου, καὶ σύντομος
ἔδει νὰ ἦναι. Ἀλλὰ, καίτοι ὁ προστριβείς μοι μῶμος
ἀτιμάζει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ὄνομά μου, ἢ δὲ βασι-
λική σου κενοδοξία ἀπαξιοῖ νὰ τιμήσῃ θνητόν, οἷος
ἐγὼ, οὐδὲν ἤττον ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ πλειότερον,
ἐν τῇ καρδίᾳ, μ' ἐνετύπωσε τοὺς χαρακτηρισμοὺς σου.
Ἐγὼ (ἰδὲ με!) εἶμαι τὸ πανομοιότυπὸν σου, Πα-
ρὰ σοῦ μόνον ἀπορρεῖ ἡ ἀδάμαστος γενναιοψυχία μου.
Πρὸς σοῦ. . . μὴ δὰ, μὴ τρέμεις! . . . παρὰ σοῦ ἡ
σιτιχορτία τοῦ βραχίονος καὶ ἡ θερμουργία ψυχῆς, ἐπει-
δὴ σὺ μόνον τὴν ζῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν διάνοιαν καὶ
τὸ πνεῦμά σου μὲ μετέδωκες. Τώρα θαύμασε τὸ ἔρ-
γον τοῦ ἐπονειδίστου σου ἔρωτος, τιμωρήσαντός σε
σκληρῶς, διὰ τῆς παροχῆς τέκνου κατὰ πολλὰ ὁμοί-
ου σοι. Ὁχι! ἐν τῇ ψυχῇ μου οὐδὲν, οὐδὲν ὑπάρ-
χει νόθον ὡς ἡ ἰδική σου δυσφορεῖ πρὸς πάντα ζυ-
γόν. . . Τὴν ζῶν, τὸ παρεδικὸν τοῦτο δῶρον, ὅπερ
σὲ ὀφείλω, τὴν ζῶν ταύτην, ἦν τόσον ταχέως σκο-
πεύεις νὰ ἀναλάβῃς ἀπ' ἐμοῦ, περὶ ὀλίγου ποιούμην,
ὡς καὶ σὺ, ὅποτε ὠπλίζεις τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ κρά-

νοῦ, καὶ ὁ μὲν πρὸς τὸν δὲ ἐκεντρίζομεν τοὺς ἀσθ-
μαίνοντας ἵππους μας ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν πομπῶν.
Σκιά εἶνε τὸ παρελθόν, τὸ ὅποιον ἐδύνάτο νὰ μὲ ἀνα-
νεώσῃ τὸ μέλλον, νὰ μὲ ἀνανεώσῃ καὶ οὐδὲν πλεόν.
Ἄλλ' ὅμως μὲ λυπεῖ, ὅτι δὲν ἔπασα μαχόμενος ἐπειδὴ
εἶ καὶ σὺ εἶσαι ὁ στυγερός πρόξενος τῶν δεινῶν τῆς
μητρὸς μου καὶ ὁ ἀρπαξί τῆς νομφίας μου, οὐχ ἤττον
αἰσθάνομαι ὅτι εἶσαι πατήρ μου, καὶ ὅτι ὁ θάνατος,
εἰς ὃν μὲ ὑποβάλλεις, εἶνε φοβερός; καὶ μὲν, ἀλλὰ δι-
καιος. Γεννηθεὶς ἐν ἀνομίᾳ, ἰποθνήσκω ἐν ἀτιμίᾳ, καὶ
ὅπως ἤνοιξα τὰ βλέφαρα, αὕτω θέλω τὰ κλείσαι οὕτως.
Ἐπταίσειν ὁ υἱός, ὡς ἔπταίσει καὶ ὁ πατήρ, καὶ τιμω-
ρῶν ἐμὲ, τιμωρεῖς ἅμα καὶ σεαυτόν. Τὸ ἐγκλημά μου
ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων φαίνεται ἐπιπολὺ βαρύτερον,
μεταξὺ ὅμως ἀμφοτέρων ἡμῶν θέλει κρίνει ὁ Αἰώνιος.»

Ἐσιώπησε, καὶ συνεσταύρωσε τοὺς βραχίονας. Αἱ ἀ-
λύσεις σεισθεῖσαι ἐκλαγξαν, ὁ δὲ πένθιμος ἐκείνος κρό-
τος εἰσέδυσεν εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς οὐκίῳ, καὶ τὴν
κατετάραιξεν. Ἐπειτα πάντων τὰ πρόσωπα ἐστράφησαν
πρὸς τὴν ὀλεθρίαν καλλονὴν τῆς Περσίνης. — Ὅτι ἐ-
σχύσῃ ἄρα γε αὕτη νὰ ὑποστῇ τὴν φρικτὴν καταδί-
κην; Παραιτία τοῦ θανάτου ἐκείνου, ἀκίνητος, ὡχρὰ,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ὀρθανοίκοιτος, ἐκθάμβους, βολερύς,
ἔμενεν εἰς τὴν προτέραν στάσιν, οὐδ' ἐστράφη πρὸς τὰ
δεξιὰ, ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά δὲν ἀπέκρυψεν ἐτι τοὺς
ὀφθαλμοὺς τῆς, δὲν ἐκλείσεν ἀκόμη τὰ ὠραία τῆς βλέ-
φαρα τὸ δὲ λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων διεστέλ-
ετο περὶ τὴν ἀκτίνα τῶν γλαυκῶν κορῶν, αἱ δὲ κό-
ραι ἐφαίνοντο κρυστάλλινα, καὶ ὡς νὰ ἀνεμίγη πάγος
πρὸς τὸ αἷμά τῆς. Τοιαύτη ἦτο ἡ ὄψις τῆς γυναικὸς,
καὶ (σκληρὸν, ἀνεκδιήγητον) ἐκ τῶν φαιῶν ἄκρων τῶν
μακρῶν βλεφαρίδων τῆς συσσωρευόμενον βραδέως, κα-
τέσταζεν ἐκ διαλειμμάτων μέγα δάκρυ, καὶ ὁ βλέπων
αὕτην μεγάλως ἐξεπλήττετο, ὅτι ἀνθρώπινον ὄμμα ἠ-
δύνάτο νὰ χύνην τῆλικαῦτα δάκρυα. Αὕτη ἀπεπειράθη
νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς, διακοπεῖσα, ἐστάθη ἐν
τῷ λάρυγγι, καὶ δὲν ἀνέδωκε ἢ βραγγῶδη οἰμωγὴν,
οὕτως ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ὄλη ἡ ψυχὴ τῆς ἐξεχίνετο
ἐν τῷ γόῳ ἐκείνῳ.

Ἡ σιωπὴ ἐπανῆλθε. Κατέβησε τότε καὶ νῆα ἀπό-
πειραν ἡ δειλία, ἀλλ' εἰς μακρὰν καὶ ὀξεῖαν κραυ-
γὴν ἀπέληξεν ἡ φωνὴ τῆς. Ἐπειτα ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ
δαπέδου, ὡς λίθος ἀναίσθητος, ἢ ἀνδρῆς ἐκ βίβρον
ἀνατραπεῖς καὶ ὁμοιάζουσα μᾶλλον ἀπνουν σῶμα, τὸ
φάσμα τῆς Περσίνης, παρὰ τὴν ζῶσαν καὶ πραγμα-
τικὴν, διηρηθισμένην ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν φίλ-
τρων, ἀκαταμαχῆτων πρὸς τὴν ἀμαρτίαν κέντρων,
ἀνίκανον ὅμως νὰ ὑπομείνῃ τὸ αἶσχος τῆς κατηγο-
ρίας.

Ἐξ ηἰστέτι. Τάχιστα ἀνέκυψεν ἐκ τοῦ ληθάργου ἐ-
κείνου, ὅστις ἐφαίνετο ἀπομιμούμενος τὴν ἐπιθανάτιον
ὄψιν. Πλὴν δὲν ἀνέλαβεν ἐντελῶς καὶ τὸ λογικόν τῆς.
Ὁ νοῦς τῆς, προσβληθείς, ἐξέλιπεν ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς

της οδύνης, και ὁμοιος πρὸς τόξον, οὐτινος ἢ βροχή ἐξαλάρωσε τὴν νευρίν, και μὴ σθένον νὰ ἐκιοξεύσῃ τὰ βέλη πρὸς τὸν τεταγμένον σκοπὸν, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐκείνῳ δὲν ἀνεφύετο λογισμὸς εἰμὴ ἀόριστος, ἢ μωρός. Ἀδιόρατον πρὸς τὸν νοῦν της ἦτο τὸ παρελθόν, ἀδελον τὸ μέλλον, οὐδ' ἐκέκτητο ἕτερον ὁδὸν ἢ ἀκτινὰ τινα φωτὸς ψευδοῦς. Ὡμοίωζεν ὁδοιπόρον, ὅστις ἐν ἐρήμῳ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς θεῆλλης πλανᾶται παρεκτραπεὶς τῆς εὐθείας ὑπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ἀσραπῶν. — Ἐτραμεν. . . ἤσθάνετο ἡ δειλιος, ὅτι συγκεχμημένη τις εἰκὼν ἐγκλήματος τὴν κατεπίνει, ὡτε ἄχθος πάγου. Ἐτήρει ἀμυδρὰν τινα ἀνάμνησιν ἐγκλήματος, ἀτιμώσεως και κεφαλῆς καταδικασμένης νὰ καταπέση . . . Τίνος; δὲν ἐνθυμεῖτο. Νεκρὰ ἦτο ἡ ζῶσα; Ἐπάτει τὴν γῆν; ἢ ἐθεώρει ἄράγε τὸν οὐρανόν; τὰ πρῶτωπα ἐκείνα, τὰ βλοσυρὰ ἐλεῖνα ὄμματα, τὰ ἐπ' αὐτῆς ἐπιτυλωμένα, ἀνθρώπων ἦσαν ἢ δαιμόνων; . . . Ὡ ἡ δυστυχῆς, ἥτις μόνον ἐπὶ προσφιλῶν, ἰλαρῶν προσώπων ἦτο τέως συνειθισμένη νὰ ἐπαναπαύῃ τὸ βλέμμα! Πλάνη, ἀχλὺς ἐνεφώλευε μόνον εἰς τὸν σρεβλὸν και παρασκαλυμένον ἐκείνον νοῦν, ἄμορφον χάος, ἔμπλεον κενῶν φόβων και ἐλπίδων.

Οἰσρατουμένη ὑπὸ τοιούτων νοσερῶν ἐνυπνίων, μετέπιπτεν ἐναλλάξ ἀπὸ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς γέλωτας, και προώθει τὴν χαρὰν και τὴν λύπην μέχρι παραφοράς. — Τοιαύτη ἦτο ἡ μανία ἥτις τὴν κατέλαβε, μετ' αὐτῆς δὲ θέλει συγκαταβῆ εἰς τὸν τάφον.

[τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον] Δ. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

Ὁ κ Π. Βερρωτῆ; ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἀτελοῦς συστήματος τῆς κατωτάτης κατ' ἡμῖν ἐκπαιδύσεως, ἐδημοσίωσε πρὸ διετίας πλήρες πρακτικῶν ἀληθειῶν βιβλίον ὁ Μικρὸς Πολίτης, οὐτινος τὴν ἐκδοσιν οὐχὶ μόνον ἡ Κόρινθα, ἀλλὰ και πολλὰ ἕτερα τῆς πρωτεύουσῆς ἐφημερίδες μετέβαινον ἀνήγγειλαν. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἀπόροια βαθείας και πολυχρονίου μελέτης, σερὰ ἰδεῶν και σκέψεων, ἐν αἷς ὁ συγγραφεὺς ἐπικρίνει δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων τὸ ὑπάρχον σύστημα τῆς κατωτάτης ἐκπαιδύσεως, ἐπιμένων ἰδίως εἰς τὸ ὅτι μετὰ τοῦ νοῦς ὀφείλει νὰ διαπλάττηται και ἡ καρδία, και προτείων πρὸς ἀσφαλεστέρα τοῦτου ἐπίτευξιν τὴν εἰσαγωγὴν τῆς παραστατικῆς μεθόδου.

Ἐδχαρίστως δὲ βλέπομεν ὅτι οἱ κόποι τοῦ συγγραφεῦς δὲν ἐματαιώθησαν διότι ἐνῶ πρότερον ὀλίγοιτο ἐνησυχολοῦντο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου, ὑπερ διὰ τὰ ἔθνη ἅτινα θέλουσι νὰ ζῆσωιν ἐν τῇ ἰστορίᾳ, ἀποτελεῖ τὴν κρηπίδα τοῦ ἀληθοῦς αὐτῶν πολιτισμοῦ, ταῦν πλείστοι σπουδαῖοι λόγοι, προξάρχοντος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδύσεως Ἰπουργοῦ, ὑφῶσι τὴν φωνὴν των περὶ ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος, προσπαθῶν ἕκαστος αὐτῶν νὰ ἐπιφέρῃ αἰσίαν ἰνὰ λύσιν, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς και τοῦ ὑποδείγματος των καθ' ἡμᾶς ἐνδόξων πολιτειῶν. Ἀλλὰ διεξοδικωτέρα ἐκθεσις τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος καθίσταται ἄσκοπος, ἀφοῦ και ὁ ἀδαεστερος των ἀναγνωστῶν δύναται νὰ λάβῃ ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν περὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἀξίας ἐκ τοῦ ἀκτῶθι δημοσιουμένου ἀποσπάματος. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο, ὑποδεικνύον τὸ μετὰ λόγου αἰσθημα των καλλονῶν τῆς τέχνης και τῆς φύσεως, ἀπευθύνεται κυρίως πρὸς τοὺς ἰθύντορας των ἀλλῶν και ἀμορφῶτων των παίδων καρδιῶν, οἵτινες ὀφεί-

λουσι νὰ ἀντικατοπτρίζωσι τὴν ψυχὴν των νεαρῶν αὐτῶν φίλων εἰς τὰς εἰκόνας παντὸς ἀγαθοῦ και ὠραίου, διεγείροντες ἐν αὐτοῖς τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, και προσέχοντες, κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα ὅπως «μὴ βία τοῦς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παίζοντας τρέφωσιν, ἵνα και μᾶλλον οἷοί τ' ὡς καθορᾶν ἐφ' ᾧ πέφυκεν ἕκαστος.» Πλὴν ὑπάρχουσι δημοδιόδοκαλοι τοιοῦτοι ἐν Ἑλλάδι; Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει καθ' ἐκάστην ν' ἀκούῃ κἀνὲν γλυκὺ τραγοῦδι, νὰ διαβάξῃ κἀνὲν ὠραῖον ποίημα, νὰ βλέπῃ κἀμμίαν ἔσοχον εἰκόνα, και νὰ ἐκφράξῃ κἀποιαίς ὠραῖαις ἰδέαις, ἀλλέως χάνει τὸ αἰσθημα τοῦ ὠραίου και τοῦ τελείου και τὴν πρὸς τοῦτο τάσιν ἀμβλύνεται. (Γκαττες)

Ἡ οὐρανία ἐκείνη λάμψις, ὅπου σὲ σταματᾷ, σὲ ἀφίνει ἐκστατικόν ἢ λάμψις ἐκείνη, ὅπου σὲ χιροποιεῖ, σὲ ἐνθουσιᾷ, σὲ μεγαλύνει, εἶναι τὸ ὠραῖον. Τὸ ὠραῖον εἶναι τὸ σχῆμα κἀποιοῦ γλυκυτέρου ἀοράτου κόσμου ποθητοῦ εἶναι τὸ θεῖον τὸ ἴδιον, ὅπου φανερόνεται ὑποκάτω ἀπὸ ἐκλεκτὰς αἰσθητὰς μορφάς. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὠραίου εἶναι καθαρτήρια τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἰλαρὰ ὄψις τοῦ αἰωνίου και τοῦ τελείου.

Ἐμπροσθεν τοῦ ὠραίου ἡ καρδία ἐμβαίνει εἰς λουτρόν ἐκβαίνει ὡς ἀπὸ κολυμβήθραν Σιλωάμ. Ἐμπρὸς εἰς τὰς μορφάς τῆς ὠραιότητος στεκομένη ἡ ψυχὴ ἀποσπᾶται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ γῆινα, αἰσθάνεται νὰ φεύγῃ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ σῶμά της, τὸ ἔδαφος, και γίνεται κἀτι πιερόεν, χερουδῖμ' ἀποκτᾷ πτερὰ και πτῆσιν, και ἰδοὺ πετᾷ πρὸς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὴν θεότητα. Τὴν ψυχὴν αὐτὴν τὴν στερεῖται τότε ἡ γῆ, και τὴν ἀπολαοῦν οἱ ἀστερισμοί. Ἡ στιγμιαία θεὰ τῆς ὠραιότητος εἶναι ἡ διαρκεστέρα διδασκαλία. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὠραίου εἶναι οὐρανία παραγγέλματα, θεῖαι ἐντολαί εἶναι ὁ δεκάλογος τοῦ Μωυσεῦς. Θεώρησε τὸν νεαρὸν αὐτὸν πρόσφυγα τοῦ παλαιοῦ ἔθνους των ἀγαλμάτων, ὅπου εὔρηκεν ἄσυλον εἰς τὴν Φλωρεντίαν—τὴν Ἀφροδίτην των Μεδίκων, και οἱ κακοὶ διαλογισμοὶ θὰ σπεύσουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου. Ἐδῶ ἐνθρονίζομένη ἡ σεμνὴ θεότης δὲν ἀφίνει τόπον δι' αὐτοῦς. Τὸ ὠραῖον ἐκτινάσσει σπινθηρας, και ἀνάπτει πυρκαϊάς τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ ἐρωτος και τοῦ Ἁγίου ἐνθουσιασμοῦ, μήτρας των μεγάλων ἀρετῶν και των μεγάλων πράξεων.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ καθ' αὐτὸ ὠραῖον, τὸ μὴ γεμάτον σάρκας ἀνθρωπίνους και χρώματα, πρέπει νὰ τὸ κατορθώσωμεν με ἀναβιβασμοῦς. Πρέπει ν' ἀναβιβασθῶμεν, με τὸν Πλάτωνα, ἀπὸ τὸ ἐν ὠραῖον εἰς τὰ δύο, και ἀπὸ τὰ δύο εἰς ὅλα τὰ ὠραῖα. Πρέπει ν' ἀναβῆ ὁ νοῦς μας ἀπὸ τὰ ὠραῖα σώματα και ἀγάλματα εἰς τὰ ὠραῖα ἐπιτεδεύματα ἀπὸ τὰ ὠραῖα ἐπιτεδεύματα εἰς τὰ ὠραῖα μαθήματα, και ἀπὸ τὰ ὠραῖα μαθήματα εἰς ἐκεῖνο, ποῦ εἶναι αὐτοῦ τοῦ ὠραίου μάθημα, εἰς τὸ καθαυτὸ ὠραῖον.

Πολλὰ ἔχει νὰ μᾶς δείξῃ ἡ φύσις τὰ ὠραῖά της. Ἴδου τὸ χάραγμα! ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγή ἢ χαροποιά, ἢ γεμάτη ἐλπίδας και ζῶην κροκόπεπλος ὁμηρικὴ ἠώς εἶναι γλυκεῖα ὠρα ἱερά. Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ μεγάλου τούτου πίνακος ὅλα προσφέρουν κἀτι. Ψυχορράγει ἡ νύκτα, και βρέφος ἀκόμη ἡ ἡμέρα κἀπως παραδεισιακὰ χαμογελᾷ, και ἀνθολογεῖ δι' αὐτὸ τὰ ἄστρα του ὁ οὐρανός. Τώρα φεύγει ἡ συνοδία τοῦ ὕπνου, τοῦ σκοταδιῶ και των ὄνειρων πρὸς τὴν δύσιν και πρὸς τὰ κοιμητήρια πρὸ ὀλίγου ἐδημιουργήθη τὸ φῶς ἀπὸ τὴν θεότητα τῶρα ἀποχιρετᾷ τὴν Ἰουλιέταν ὁ Ρωμαιο; τῶρα ὡς θυμίαμα ὑψόνεται τοῦ ἐρκμήτου ἡ δέησις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Αἰωνίου ὑπὲρ τῆς βαθείας εἰρήνης τοῦ κόσμου. Μέγχι ἀνοιγμα τῆς φύσεως εἶναι ἡ αὐγή! Ἴδου ἡ ἡμέρα ἐκλινε, και ὅλη ἡ ἔκτασις τῆς γῆς ἀρχισε νὰ βυθίζεται εἰς τὸ ἀχανὲς πέλαγος τῆς σιτάσεως. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ φαίνονται αἱ κεφαλαὶ των δρέων, γλυκὰ φλεγόμενοι ἀπὸ τὸν βυθίζομενον ἥλιον ἀλλὰ και αὐταὶ βυθίζονται μαραινόμενοι. Καὶ ἰδοὺ προβαίνει, χωρὶς κἀμμίαν σπουδὴν, και χωρὶς κἀμμίαν ὀκνηρίαν, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀνάπυσις τῆς φύσεως, των ἀνθέων και των καρδιῶν, ὁ ὕπνος. Καὶ μόνον τότε, ὅτε δὲν θορυβοῦν τὰ πάθη, θέλει νὰ ἐκτυλίση τοὺς ἀπεράντους θησαυροὺς των στολισμῶν του ὁ οὐρανός.

Ἡ ἤθη τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ αὐγή ἢ ἤθη τοῦ χρόνου εἶναι ἡ ἀνοιξις (ὅπου ἀπέβρυσεν ὡς ἀποφόριον τὸ παλαιωμένον και ἀνούσιον πρῶτόν της ὄνομα, ἐστερημένον ἀπὸ γένος και ζῶην) εἶναι ἡ ἐποχὴ των ἀπείρων ὕμενιῶν τῆς φύσεως. Τελοῦνται τῶρα οἱ γάμοι και εἰς τὸ βασιλείον των φυτῶν και των ἀνθέων. Ἴδου ἡ ἀπειρία των εὐωδῶν τούτων ποικιλοχρῶμων φαινομένων. Τὰ στέλλει προαγγέλους της ἡ ἀπεράντος καρποφορία τῆς φύσεως. Τέκνα τρυφερὰ τῆς ἀνοίξεως, χαίρετε! ἐφῆμερα ἀγγεῖα τῆς εὐωδίας και τῆς χάριτος, χαρῆτε τὴν νεότητα και τὴν ἀνησῖν σας σύμβολα τοῦ ἀνοιγματος τῆς τεκνογονούσης φύσεως, μὴ λείπετε νὰ χύνετε τ' ἀρώματά σας εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀέρος, και παρηγορίαν εἰς πᾶσαν ἀγαθὴν αἰσθαντικότητα.

Πολλὰ ἔχει τὰ ὠραῖά της ἡ φύσις. Ἡ φύσις εἶναι συνθεμένη ἀπὸ πλῆθος μεγάλων ἐκτάσεων και ἐπιφανειῶν. Ἡ συχνὴ και πρόθυμος θεὰ των ἐπιφανειῶν τούτων εὐεργετῆ τὸ αἰσθημα. Αἱ μεγάλαὶ ἐπιφάνειαι ἔχουν κἀτι ἐπιτακτικὸν διὰ τὴν ψυχὴν ἐπιβάλλον κἀποιοῦ ἀόριστον παγκόσμιον καθῆκον. Τὸ ἐκτεταμένον λιβάδι, ἡ ἀπεράντος θάλασσα και ὁ οὐρανός ὁ ἀχανής, εἶναι οἱ κατ' εὐθειαν πλάσαι τῆς καρδίας.

Ἡ φύσις προσφέρει τὸ ὠραῖον εἰς ἀσυμμέτρους διαστάσεις. Φεύγει τὰ μέτρα ἢ φύσις τὰ μισαῖ. Ἡ τέχνη, τὸ πνεῦμα δαμάζει, μαλακύνει τὴν ὕλην τῆς φύσεως. Ἐπιβάλλει ἐπάνω της κανόνα και μέτρον και ρυθμόν. Τὸ πνεῦμα ἐνεργεῖ τὴν συγχώνευσίν του με τὴν ὕλην. Μάλιστα τόσον χύνεται τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ὕλην, ὡστε ἀπέναντί του, ἡ ψυχὴ δὲν βλέπει παρὰ πνεῦμα και διόλου λησμονεῖ τὴν ὕλην.

Μοιράζονται τὰς τέχνας τὰς ὠραῖας ὁ τόπος και ὁ καιρός. Τρεῖς παίρνει ὁ τόπος ὡς ὠραῖσμα οὐτοῦ, τὰς ἄλλας δύο τὰς ἀφίνει ὡς κυρίας δαμαστρίας τοῦ πανδαμάτορος. Ἐκτασιν και ἀέρα θέλουν διὰ νὰ ζήσουν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ και ἡ γλυπτικὴ και ἡ ζωγραφικὴ. Ἡ ἀγαπητὴ τοῦ Ὀρφέως και τοῦ Πρωσίνη, ἡ ἐρασμαία τοῦ Αἰσχύλου και τοῦ τέκνου τῆς Σιρατιφοῦδ, ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ὑπάρξουν και χωρὶς τόπον. Ὁ τόπος ἀδυνατεῖ νὰ βάλῃ ὄρια εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς και τοῦ Ἀπειροῦ. Αὐταὶ αἱ δύο κυρίως πλάττουσιν τὴν καρδίαν.

Αἱ δύο αὐταὶ εὐ-ἀδελφοὶ εἶναι αἱ ἀκούραστοι ἐργατίδες τοῦ ἀερώδους αὐτοῦ ὕλικου, τοῦ φυσήματος, τῆς πνοῆς τῆς θεότητος—τῆς φωνῆς. Ἡ μία ἐπεξεργάζεται τὴν φωνὴν ὡς ἡ χ ο υ ν, ἡ ἄλλη τεχνουργεῖ τὴν φωνὴν ὡς ἐννοίαν. Ἡ μία τακτοποιεῖ τὸν θόρυβον, τὸν πάταγον, τὴν ὕλην ἢ ἄλλη ὀργανίζει ὅ,τι γαλήνιον, ὅ,τι εἰρηνικόν, τὴν ἔνοιαν. Τῆς μιᾶς ἡ χαρὰ της, ἡ ζῶή της εἶναι ὁ θόρυβος. Ἡ ἄλλη δύναται νὰ ἐργασθῇ και με λεπτόν ψιθυρισμόν, ὁμοιάζοντα με διαβαίνουσαν αὐρανὸν δύναται νὰ ἐργασθῇ και εἰς τὴν βαθυτάτην σιωπὴν. Ἡ μία παράγει τοὺς ἀπείρους συνδυασμοὺς τοῦ ἡ χ ο υ, ἡ ἄλλη τοὺς ἀπείρους τῆς ἐννοίας συνδυασμοῦς.

Ὅταν ἡ τέχνη των ἤχων τινάσσει τὸν ἀέρα, πιεστεύει, ὅτι διὰ μιᾶς χίλια φιλάγαθα πνεύματα, εἰς αὐτοὺς τοῦ ἀέρος κοιμώμενα τοὺς κόλπους, αἴρνης ἐξυπνοῦν, και ἐνῶ εἰς Ἡλύσια πεδιά και εἰς νήσους των Μακάρων μεταμορφώνουσι τὰ πέριξ, λέγεις ὅτι γλυκὰ συνθλίβουν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀέρος, και σταλάζουν παραδεισιακῆς γλυκύτητος χυμοῦς, εἰς τὰς ἀκοὰς των ἐκστατικῶν θνητῶν. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ σπουδαία ἀσχολία των πτηνῶν. Αὐτὴ, ὡς αἰχμάλωτον γοητευμένον, αὔρει τὸν δηλητηριώδη δράκοντα ὀπισθέν της, κινεῖ λίθων ὄγκους και δένδρων κορμοὺς, και κρημνίζει τὰ τεῖχη των Ἱερικῶν.

Ἡ ποίησις εὐαίεταται εἰς ἐκτασιν ἐξάπλωμένη μ' ἐμπιστοσύνην ἀπειρον μέσχι εἰς τοὺς κόλπους τῆς φύσεως τοὺς ἀρωματώδεις, χαίρεται τὰ μεθυστικά χαμόγελα και φιλήματά της, και κἀθηται εἰς τὸ πλευρόν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γλυκυτέραν στιγμὴν αὐτοῦ. Ἐμπροσθέν της ἔχει τὰς ἀπεράντους ὠραῖας ἐπιφανείας τῆς γῆς, και τὰ μαγνητιστικὰ θεάματα τῆς φύσεως και τοῦ κόσμου τὰ θερπὰ και τὰ ὠραῖα, και ἄνωθεν αὐτῆς διαχυμένην, ὡς ἀπεράντον γλαυκότητα, ἢ ὡς ἀστέρων ἀπειρίαν, τὴν αἰωνίαν ἀγαθότητα. Ὁρίζοντα ἔχει τὸ πανόραμα των αἰώνων και των λαῶν τῆς γῆς. Δεξιᾷ ἔχει τὸν παράδεισον, διὰ νὰ ἐντυφᾷ ἐκεῖ με τὰς ἀγνάς ψυχάς ἀριστερᾷ τὸν ἄδην, διὰ νὰ σφενδονίζῃ ἐκεῖ τοὺς διστραμμένους, και εἰς τὴν σενὴν ἀκτὴν τοῦ κόσμου καθήμενην, με χερουδικὸν χαμόγελον μακρυνῆς ὑπομονῆς, περιμένει νὰ ἰδῇ εἰς τὸ πέλαγος τῆς αἰωνιότητος ὅ,τι ἀμάραντον ὠνευρεῖθῃ εἰς τὸν θόρυβον τῆς γῆς.

Ὁ καταρξάκτης λοιπὸν τοῦ Νιαγάρα και ὁ Παρ-

της οδύνης, και ομοιος προς τόξον, οὔτινος η̄ βροχή
 εξαλάρωσε την νευρίν, και μη σθένον να εκιοξέυση
 τα βέλη προς τον τεταγμένον σκοπόν, εν τῷ ἐγκεφάλῳ
 εκείνω δὲν ἀνεφέτετο λογισμὸς εἰμὴ ἀόριστος, ἡ μωρός.
 Ἀδιόρατον πρὸς τὸν γοῦν της ἦτο τὸ παρελθόν, ἀδι-
 λον τὸ μέλλον, οὐδ' ἐκέκτητο ἕτερον ὄραγόν ἢ ἀ-
 κτινά τινα φωτὸς ψευδοῦς. Ὡμοιάζεν ὄδοιπόρον, ὅστις
 ἐν ἐρήμῳ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς θυέλλης πλανᾶται παρεκ-
 τραπεὶς τῆς εὐθείας ὑπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ἀστραπῶν.
 — Ἐτρεμεν. . . ἠσθάνετο ἡ δειλία, ὅτι συγκεχυμένη
 τις εἰκὼν ἐγκλήματος τὴν κατεπόνει, ὡσεὶ ἄχθος πά-
 γου. Ἐτήρει ἀμυδρὰν τινα ἀνάμνησιν ἐγκλήματος, ἀ-
 τιμώσεως και κεφαλῆς καταδικασμένης να καταπέση
 . . . Τίνος; δὲν ἐνθυμεῖτο. Νεκρὰ ἦτο ἡ ζωα; Ἐ-
 πᾶτσι τὴν γῆν; ἡ ἐθεώρει ἄραγε τὸν οὐρανόν; τὰ
 πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ βλοσυρὰ ἐκεῖνα ὄματα, τὰ ἐπ'
 αὐτῆς ἐπυλωμένα, ἀνθρώπων ἦσαν ἡ δαιμόνων; . .
 Ὡ ἡ δυστυχῆς, ἦτις μόνον ἐπὶ προσφιλῶν, ἰλαρῶν
 προσώπων ἦτο τέως συνειθισμένη να ἐπαναπαύῃ τὸ
 βλέμμα! Πλάνη, ἀχλὺς ἐνεφώλευε μόνον εἰς τὸν στρε-
 βλὸν και παρασκαλεμένον ἐκεῖνον νοῦν, ἀμορφον χάος,
 ἔμπλεον κενῶν φόβων και ἐλπίδων.

Οἱ στρατατουμένη ὑπὸ τοιούτων νοσερῶν ἐνυπνίων, με-
 πέπιπεν ἐναλλάξ ἀπὸ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς γέλωτας,
 και προῦθει τὴν χαρὰν και τὴν λύπην μέχρι παρα-
 φροᾶς.—Τοιαύτη ἦτο ἡ μανία ἦτις τὴν κατέλαβε, μετ'
 αὐτῆς δὲ θέλει συγκαταβῆ εἰς τὸν τάφον.

[τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον] Δ. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

Ὁ κ Π. Βεργωτῆς, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἀτελοῦς συστή-
 ματος τῆς κατωτάτης παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως, ἐδημοσίευσε
 πρὸ διετίας πλήρες πρακτικῶν ἀληθειῶν βιβλίον ὀ Μικρὸς
 Πολίτης, οὔτινος τὴν ἔκδοσιν οὐχὶ μόνον ἡ Κόρινθα,
 ἀλλὰ και πολλὰ ἔτεραί τῆς πρωτεύουσας ἐφημερίδες μετέπαί-
 νων ἀνήγγειλαν. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἀπόρροια βλαθείας και πο-
 λυχρονίου μελέτης, σειρὰ ἰδεῶν και σκίψεων, ἐν αἷς ὁ συγ-
 γραφεὺς ἐπικρίνει δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων τὸ ὑπάρχον
 σύστημα τῆς κατωτάτης ἐκπαιδεύσεως, ἐπιμένων ἰδίως εἰς τὸ
 ὅτι μετὰ τοῦ νοῦς ὀφείλει να διαπλάττηται και ἡ καρδία, και
 προτείνων πρὸς ἀσφαλεστέραν τοῦτου ἐπίτευξιν τὴν εἰσαγωγὴν
 τῆς παραστατικῆς μεθόδου.

Ἐδχαρίστως δὲ βλέπομεν ὅτι οἱ κόποι τοῦ συγγραφεὺς δὲν
 ἐματαιώθησαν διότι ἐνῶ πρότερον ὀλίγοιτο ἐνησχολοῦντο ἐπὶ
 τοῦ ζητήματος τοῦτου, ὅπερ διὰ τὰ ἔθνη ἄτινα θέλουσι να ζή-
 σωσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀποτελεῖ τὴν κρηπίδα τοῦ ἀληθοῦς αὐ-
 τῶν πολιτισμοῦ, τανῶν πλεῖστοι σπουδαῖοι λόγιοι, προσεζάρχον-
 τος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως Ἰπουργοῦ, ὕψοσι τὴν φωνὴν
 των περὶ ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συ-
 στήματος, προσπαθῶν ἕκαστος αὐτῶν να ἐπιφέρῃ αἰσίαν ἰνὰ
 λύσιν, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς και τοῦ
 ὑποδείγματος των κατ' ἡμᾶς ἐνδόξων πολιτειῶν. Ἀλλὰ διεξο-
 δικωτέρῳ ἐκθεσί τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος καθίσταται ἄσκο-
 πος, ἀφῶ και ὁ ἀδαέστερος των ἀναγνωστῶν δύναται να λά-
 βῃ ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν περὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἀξίας ἐκ τοῦ
 κάτωθι δημοσιευομένου ἀποσπάσματος. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο,
 ὑποδεικνύον τὸ μετὰ λόγου αἶσθημα των καλλῶν τῆς τέχνης
 και τῆς φύσεως, ἀπευθύνεται κυρίως πρὸς τοὺς ἰθύνοντας των
 ἀπλῶν και ἀμορφῶτων των παιδῶν καρδιῶν, οὔτινος ὀφεί-

λουσι να ἀντικαταστήσωσι τὴν ψυχὴν των νεαρῶν αὐτῶν ψί-
 λων εἰς τὰς εἰκόνας παντὸς ἀγαθοῦ και ὀραίου, διεγείροντες
 ἐν αὐτοῖς τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, και προσίγοντες, κατὰ τὸν
 θεῖον Πλάτωνα ὅπως «μη βία τοὺς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν,
 ἀλλὰ παίζοντας τρέφωσιν, ἵνα και μάλλον οἷοί τ' ὄσαι καθορᾶν
 ἐφ' ᾧ πέφυκεν ἕκαστος.» Πλὴν ὑπάρχουσι δημοσιωδῆκαλοι τοι-
 οῦτοι ἐν Ἑλλάδι; Σ. τ. Δ.

ΤΟ ὨΡΑΙΟΝ.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει ναθ' ἕκαστην ν' ἀκοῆ κανὲν γλυ-
 κῶ τραγοῦδι, να διαβάξῃ κανὲν ὀραῖον ποίημα, να βλέπῃ
 κάμμιαν εἰσοχον εἰκόνα, και να ἐκφράξῃ κάποιαις ὀραῖαις
 ἰδέαις, ἀλλέως χάνει τὸ αἶσθημα τοῦ ὀραίου και τοῦ τε-
 λείου και τὴν πρὸς τοῦτο τάσιν ἀμβλύνεται. (Γκαττες)

Ἡ οὐρανία ἐκεῖνη λάμψις, ὀπου σὲ σταματᾶ, σὲ
 ἀφίνει ἐκστατικόν ἢ λάμψις ἐκεῖνη, ὀπου σὲ χιτρο-
 ποιεῖ, σὲ ἐνθουσιᾶ, σὲ μεγαλύνει, εἶναι τὸ ὀραῖον. Τὸ
 ὀραῖον εἶναι τὸ σχῆμα κάποιου γλυκυτέρου ἀοράτου
 κόσμου ποθητοῦ εἶναι τὸ θεῖον τὸ ἴδιον, ὀπου φε-
 νερόνεται ὑποκάτω ἀπὸ ἐκλεκτὰς αἰσθητὰς μορφᾶς.
 Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὀραίου εἶναι καθαρτῆρις τῆς ψυ-
 χῆς εἶναι ἡ ἰλαρὰ ὄψις τοῦ αἰωνίου και τοῦ τε-
 λείου.

Ἐμπροσθεν τοῦ ὀραίου ἡ καρδία ἐμβαίνει εἰς λου-
 τρὸν ἐκβαίνει ὡς ἀπὸ κολυμβήθραν Σιλωάμ. Ἐμ-
 πρὸς εἰς τὰς μορφᾶς τῆς ὀραιότητος στεκομένη ἡ
 ψυχὴ ἀποσπᾶται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ γῆνα,
 αἰσθάνεται να φεύγῃ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ σῶμά της; τὸ
 ἔδαφος, και γίνεται κάτι πιερόεν, χερουδὶμ' ἀποκτᾶ
 πτερὰ και πτῆσιν, και ἴδου πετᾶ πρὸς τὸν οὐρανόν,
 πρὸς τὴν θεότητα. Τὴν ψυχὴν αὐτὴν τὴν στερεῖται
 τότε ἡ γῆ, και τὴν ἀπολαοῦσιν οἱ ἀστερισμοί. Ἡ στιγ-
 μιαὶ θέα τῆς ὀραιότητος εἶναι ἡ διαρκεστέρα διδα-
 σκαλία. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὀραίου εἶναι οὐρανία πα-
 ραγγέματα, θεῖαι ἐντολαί εἶναι ὁ δεκάλογος τοῦ Μω-
 ὕσεως. Θεώρησε τὸν νεαρὸν αὐτὸν πρόσφυγα τοῦ πα-
 λαιοῦ ἔθνους των ἀγαλμάτων, ὀπου εὗρηκεν ἄσυλον
 εἰς τὴν Φλωρεντίαν—τὴν Ἀφροδίτην των Μεδίκων,
 και οἱ κακοὶ διαλογισμοὶ θὰ σπεύσουν να φύγουν ἀπὸ
 τὴν καρδίαν σου. Ἐδῶ ἐνθρονονζομένη ἡ σεμνὴ θεότης
 δὲν ἀφίνει τόπον δι' αὐτοὺς. Τὸ ὀραῖον ἐκτινάσσει
 σπινθηρας, και ἀνάπτει πυρκαϊάς τὸ πῦρ τοῦ οὐρα-
 νίου ἔρωτος και τοῦ Ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ, μήτρας των
 μεγάλων ἀρετῶν και των μεγάλων πράξεων.

Διὰ να φθάσωμεν εἰς τὸ κατ' αὐτὸ ὀραῖον, τὸ μὴ
 γεμάτον σάρκας ἀνθρωπίνους και χρώματα, πρέπει να
 τὸ κατορθώσωμεν με ἀναβίθασμούς. Πρέπει ν' ἀναβί-
 θασθῶμεν, με τὸν Πλάτωνα, ἀπὸ τὸ ἐν ὀραῖον εἰς τὰ
 δύο, και ἀπὸ τὰ δύο εἰς ὀλα τὰ ὀραῖα. Πρέπει ν' ἀ-
 ναβῆ ὁ νοῦς μας ἀπὸ τὰ ὀραῖα σώματα και ἀγῆλ-
 ματα εἰς τὰ ὀραῖα ἐπιτεδεύματα ἀπὸ τὰ ὀραῖα ἐπι-
 τεδεύματα εἰς τὰ ὀραῖα μαθήματα, και ἀπὸ τὰ ὀ-
 ραῖα μαθήματα εἰς ἐκεῖνο, ποῦ εἶναι αὐτοῦ τοῦ ὀραίου
 μάθημα, εἰς τὸ καθαυτὸ ὀραῖον.

Πολλὰ ἔχει να μᾶς δεῖξῃ ἡ φύσις τὰ ὀραῖά της. Ἴ-
 δοῦ τὸ χάραγμα! ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγή ἡ χαροποιά,
 ἡ γεμάτη ἐλπίδας και ζῶν κροκόσπελος ὀμηρικὴ ἠώς
 εἶναι γλυκεῖα ὀρα' ἱερά. Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ μεγάλου
 τοῦτου πίνακος ὀλα προσφέρουν κάτι. Ψυχορράχει ἡ
 νύκτα, και βρέφος ἀκόμη ἡ ἡμέρα κάπως παραδεισιακά
 γαμογεᾶ, και ἀνθολογεῖ δι' αὐτὸ τὰ ἄστρα του ὁ
 οὐρανός. Τώρα φεύγει ἡ συνοδία τοῦ ὕπνου, τοῦ σκο-
 ταδιῶ και των ὄνειρων πρὸς τὴν δύσιν και πρὸς τὰ
 κοιμητήρια πρὸ ὀλίγου ἐδημιουργήθη τὸ φῶς ἀπὸ
 τὴν θεότητα τὸρα ἀποχωριστᾶ τὴν Ἰουλιέταν ὁ
 Ρωμαῖος τὸρα ὡς θυμιάμα ἰψόνεται τοῦ ἐρκμίτου ἡ δέ-
 ησις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Αἰωνίου ὑπὲρ τῆς βαθείας εἰρή-
 νης τοῦ κόσμου. Μέγξ ἀνοιγμα τῆς φύσεως εἶναι ἡ αὐγή!

Ἴδου ἡ ἡμέρα ἐκλινε, και ὀλη ἡ ἔκτασις τῆς γῆς
 ἄρχισε να βυθίζεται εἰς τὸ ἀχανὲς πέλαγος τῆς σκι-
 ἄσεως. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ φαίνονται αἱ κεφαλαὶ των
 ὀρέων, γλυκὰ φλεγόμενοι ἀπὸ τὸν βυθίζομενον ἥλιον
 ἀλλὰ και αὐταὶ βυθίζονται μαραινόμενοι. Καὶ ἴδου
 προβαίνει, χωρὶς καμμίαν σπουδὴν, και χωρὶς καμμί-
 αν ὀκνηρίαν, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀνάπυσις τῆς φύσεως,
 των ἀνθέων και των καρδιῶν, ὁ ὕπνος. Καὶ μόνον τῶ-
 ρα, ὅτε δὲν θορυβοῦν τὰ πάθη, θέλει να ἐκτυλίση τοὺς
 ἀπεράντους θησαυροὺς των στολισμῶν του ὁ οὐρανός.

Ἡ ἦθη τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ αὐγή ἡ ἦθη τοῦ χρόνου
 εἶναι ἡ ἀνοιξις (ὀπου ἀπέβρυσεν ὡς ἀποφόριον τὸ πα-
 λαιωμένον και ἀνούσιον πρῶτόν της ὄνομα, ἐστερημέ-
 νον ἀπὸ γένος και ζωῆς) εἶναι ἡ ἐποχὴ των ἀπείρων
 ὕμενῶν τῆς φύσεως. Τελοῦνται τώρα οἱ γάμοι και εἰς
 τὸ βασιλεῖον των φυτῶν και των ἀνθέων. Ἴδου ἡ ἀ-
 πείρια των εὐωδῶν τοῦτων ποικιλοχρῶμων φαινομένων.
 Τὰ στέλλει προαγγέλους της ἡ ἀπέραντος καρποφορία
 τῆς φύσεως. Τέκνα τρυφερὰ τῆς ἀνοιξέως, χαίρετε! ἐ-
 φῆμερα ἀγγεῖα τῆς εὐωδίας και τῆς χάριτος, χαρῆτε
 τὴν νεότητα και τὴν ἀνθηρίαν σας σύμβολα τοῦ ἀνοιγ-
 ματος τῆς τεκνογονούσης φύσεως, μὴ λείπετε να χύνετε
 τ' ἀρώματά σας εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀέρος, και παρη-
 γορίαν εἰς πᾶσαν ἀγαθὴν αἰσθαντικὴτητα.

Πολλὰ ἔχει τὰ ὀραῖά της ἡ φύσις. Ἡ φύσις εἶναι
 συνθεμένη ἀπὸ πλῆθος μεγάλων ἐκτάσεων και ἐπιφα-
 νειῶν. Ἡ συχνὴ και πρόθυμος θέα των ἐπιφανειῶν τού-
 των εὐεργετῆ τὸ αἶσθημα. Αἱ μεγάλαι ἐπιφάνειαι ἔ-
 χουν κάτι ἐπιτακτικὴν διὰ τὴν ψυχὴν ἐπιβίλλουν κά-
 ποιον ἀόριστον παγκόσμιον καθῆκον. Τὸ ἐκτεταμένον
 λιβάδι, ἡ ἀπέραντος θάλασσα και ὁ οὐρανός ὁ ἀχανής,
 εἶναι οἱ κατ' εὐθειαν πλάσται τῆς καρδίας.

Ἡ φύσις προσφέρει τὸ ὀραῖον εἰς ἀσυμμέτρους δια-
 στάσεις. Φεύγει τὰ μέτρα ἡ φύσις τὰ μισεῖ. Ἡ τέχνη,
 τὸ πνεῦμα δαμάζει, μαλακύνει τὴν ὕλην τῆς φύσεως.
 Ἐπιβάλλει ἐπάνω της κανόνα και μέτρον και ῥυθμόν.
 Τὸ πνεῦμα ἐνεργεῖ τὴν συγχώνευσιν του με τὴν ὕλην.
 Μάλιστα τόσον χύνεται τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ὕλην, ὡστε
 ἀπέναντί του, ἡ ψυχὴ δὲν βλέπει παρὰ πνεῦμα και
 διόλου λησμονεῖ τὴν ὕλην.

Μοιράζονται τὰς τέχνας τὰς ὀραῖας ὁ τόπος και ὁ
 κειρός. Τρεῖς παίρνει ὁ τόπος ὡς ὀραῖα οὐτοῦ, τὰς
 ἄλλας δύο τὰς ἀφίνει ὡς κυρίας δαμαστρίας τοῦ παν-
 δαμάτορος. Ἐκτασιν και ἀέρα θέλουν διὰ να ζήσουν ἡ
 ἀρχιτεκτονικὴ και ἡ γλυπτικὴ και ἡ ζωγραφικὴ. Ἡ
 ἀγαπητὴ τοῦ Ὀρφέως και τοῦ Ρουσίνη, ἡ ἐράσιμα τοῦ
 Αἰσχύλου και τοῦ τέκνου τῆς Σιρατφοῦδ, ἔχουν τὴν
 δύναμιν να ὑπάρξουν και χωρὶς τόπον. Ὁ τόπος ἀδύ-
 νατεῖ να βάλῃ ὄρια εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς και τοῦ
 Ἀπείρου. Αὐταὶ αἱ δύο κυρίως πλαττοῦν τὴν καρδίαν.

Αἱ δύο αὐταὶ οὐτὰδελφοὶ εἶναι οἱ ἀκούραστοὶ
 ἐργάτιδες τοῦ ἀερώδους αὐτοῦ ὕλικου, τοῦ φυσήματος,
 τῆς πνοῆς τῆς θεότητος—τῆς φωνῆς. Ἡ μία ἐπεξερ-
 γάζεται τὴν φωνὴν ὡς ἡ χ ο υ ν, ἡ ἄλλη τεχνουργεῖ
 τὴν φωνὴν ὡς ἐ ν ν ο ι α ν. Ἡ μία τακτοποιεῖ τὸν
 θόρυβον, τὸν πάταγον, τὴν ὕλην ἡ ἄλλη ὀργανίζει ὅ,τι
 γαλήνιον, ὅ,τι εἰρηνικόν, τὴν ἐνοιαν. Τῆς μιᾶς ἡ χα-
 ρά της, ἡ ζωὴ της εἶναι ὁ θόρυβος. Ἡ ἄλλη δύναται
 να ἐργασθῇ και με λεπτόν ψιθυρισμόν, ὀμοιάζοντα με
 διαβαίνουσαν αὐραν' δύναται να ἐργασθῇ και εἰς τὴν
 βαθυτάτην σιωπὴν. Ἡ μία παράγει τοὺς ἀπείρους συν-
 δυασμούς τοῦ ἡ χ ο υ, ἡ ἄλλη τοὺς ἀπείρους τῆς ἐ ν-
 ν ο ι α ς συνδυασμούς.

Ὅταν ἡ τέχνη των ἡχων τινάσσει τὸν ἀέρα, πι-
 πτεῦσις, ὅτι διὰ μιᾶς χίλια φιλάγαθα πνεύματα, εἰς
 αὐτοὺς τοῦ ἀέρος κοιμώμενα τοὺς κόλπους, αἶρνης ἐ-
 ζυπνοῦν, και ἐνῶ εἰς Ἡλύσια πεδία και εἰς νήσους των
 Μακάρων μεταμορφῶνται τὰ πέριξ, λέγεις ὅτι γλυκὰ
 συνθλίβουν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀέρος, και σταλαζοῦν πα-
 ραδεισιακῆς γλυκύτητος χυμοὺς εἰς τὰς ἀκοὰς των ἐκ-
 στατικῶν θνητῶν. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ σπουδαία ἀ-
 σχολία των πτηνῶν. Αὐτὴ, ὡς αἰχμάλωτον γοητευ-
 μένον, σύρει τὸν δηλητηριώδη δράκοντα ὀπισθὲν της,
 κινεῖ λίθων ἔγκους και δένδρων κορμούς, και κρη-
 μνίζει τὰ τεῖχη των Ἱερῶν.

Ἡ ποίησις εὐρίσκεται εἰς ἐκτασιν ἐξκλωμένη μ'
 ἐμπιστοσύνην ἀπειρον μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς φύ-
 σεως τοῦς ἀρωματώδεις, χαίρεται τὰ μεθυστικὰ χα-
 μόγελα και φιλήματά της, και κἀθηται εἰς τὸ πλεου-
 ρὸν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γλυκυτέραν στιγμὴν αὐ-
 τοῦ. Ἐμπροσθὲν της ἔχει τὰς ἀπεράντους ὀραῖας ἐπι-
 φανείας τῆς γῆς, και τὰ μαγνητιστικὰ θεάματα τῆς
 φύσεως και τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ και τὰ ὀραῖα, και
 ἀνωθεν αὐτῆς διαχυμένην, ὡς ἀπέραντον γλαυκότητα,
 ἡ ὡς ἀστέρων ἀπειρίαν, τὴν αἰωνίαν ἀγαθότητα. Ὁ-
 ρίζοντα ἔχει τὸ πανόραμα των αἰῶνων και των λαῶν
 τῆς γῆς. Δεξιᾶ ἔχει τὸν παράδεισον, διὰ να ἐντροφεῖ
 ἐκεῖ με τὰς ἀγνάς ψυχὰς ἀριστερᾶ τὸν ἄδην, διὰ να
 σφενδονίζῃ ἐκεῖ τοὺς διστραμμένους και εἰς τὴν ες-
 νὴν ἀκτὴν τοῦ κόσμου καθήμενην, με χερουδικὸν χα-
 μόγελον μακρονῆς ὑπομονῆς, περιμένει να ἴδῃ εἰς τὸ
 πέλαγος τῆς αἰωνιότητος ὅ,τι ἀμάραντον ὀνειρεύθη
 εἰς τὸν θόρυβον τῆς γῆς.

Ὁ καταρράκτης λοιπὸν τοῦ Νιαγάρα και ὁ Παρ-

Θενών, ἡ ἀπέραντος ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἡ Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, ὁ ἑναστρὸς οὐρανὸς καὶ ἡ Ἰλιάς, ὁ κύκνος καὶ ὁ Ροσίνης, τὸ ἀηδόνι καὶ ὁ Ριγκολέττος, ὁ ὄριζων ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν πυραμίδων, καὶ ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης, ἡ ροδοδάκτυλος αὐγὴ καὶ ἡ Πηνελόεια τοῦ Ραφαήλ, τὸ, ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν... τοῦ Λεωνίδα καὶ τὰ Ἰμαλάγια ὄρη, ὄλα, ὄλα εἶναι θεάματα, εἶναι ἀκούσματα παραδεισιακά, εἶναι τὸ ἄνθος τῆς δημιουργίας καὶ ὁ ἀφρὸς τῆς πλάσεως ἀποτελοῦν τὴν οὐράνιαν μέθην τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει καθήκοντα ὑψηλά πρὸς τὸ ἄνθος τοῦτο, πρὸς τοῦτον τὸν ἀφρὸν. ἔχει καθήκοντα πρὸς τὴν αὐγὴν καὶ πρὸς τὰς Ἀλπεῖς, πρὸς τὸ πολυάστρον τοῦ αἰθέρος καὶ πρὸς τὰς Ἰλιάδας καὶ πρὸς τὰς Θεῖας Κοιμηθῆναι, πρὸς πᾶν φέρον τὸ πῦρ τῆς ζωῆς ὠραίων μάρμαρον καὶ πρὸς τοὺς θεοῦς τοῦ Βέρντη καὶ τοῦ Ντιοντζέττη τοὺς εὐτάκτους καθήκον πρὸς πᾶν ὠραῖον καὶ πρὸς πᾶν ὑψηλόν. Καθήκον ἔχει νὰ γονυπετήσῃ δι' ὀλίγας στιγμὰς ἡ καρδία του ἐμπρὸς εἰς τὰς μεγάλας ταύτας ὕψεις τοῦ ἰδανικοῦ, ἐμπρὸς εἰς τὰ ὑψηλά ταῦτα πρόσωπα τοῦ ἀπεράντου. Ἡ γονυκλισία ἐκείνη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν εὐσεβεστέραν θεολατρείαν, διότι ὀπισθεν τῶν μεγάλων τούτων ἐμφανίσεων ἀπλύνεται καὶ ἀκουμβᾶ, εἰς τὴν αἰώνιαν αὐτοῦ γαλήνην, τὸ ἀπειρον σχῆμα τοῦ ἀοράτου.

Πᾶσα ψυχὴ, πᾶσα καρδία ἀνθρωπίνη χρεὸς ἔχει νὰ υποκλέψῃ στιγμὰς ἀπὸ τὰς μερίμνας τῆς ζωῆς, καὶ ν' ἀφροδῆ ν' ἀκροασθῆ τὰ παγκόσμια ἐκεῖνα ἀλούτματα, τὰ μουσουργήματα τοῦ Ὀμήρου καὶ τὰς τοῦ Ροσίνη ραψωδίας, τὰ ἰσοδυναμοῦντα μὲ ἀναγέννησιν. ἔχει καθήκον νὰ σταθῇ εὐσεβῶς ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐμφανιζομένην αὐγὴν, ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξαπλωμένην θάλασσαν, ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, καὶ ν' ἀφροδῆ νὰ περικυκλωθῇ ἀπὸ κῆρυκα ἠεροῦσιν, ὅπου ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν ἐπιφανειῶν τῶν.

Ὅλα ταῦτα τὰ ὠραῖα τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης ἔχουν πολὺ μεγάλην δύναμιν ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν, ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ μάλιστα μαθητοῦ διότι οὗτος ἀκόμη δὲν εἶναι λόγος, λογικότης· ἀλλὰ, ὅπως αἱ ὠραῖα τέχνη, αἴτημα καὶ φαντασία καὶ μίμναις. Τὸ παιδίον εἶναι ζωγραφικὴ καὶ μουσικὴ καὶ ποίησις. Δὲν εἶδεν ἀκόμη τὴν κίβδηλῆν κρύπτεται ὑποκάτω ἀπὸ εὐπρόσωπα σκεπάσματα. Δὲν ἐδοκίμασε τὴν ἄψιθον τῆς ζωῆς. Ἀφραπᾶζεται ἀκόμη ἀπὸ τὰς φανδράς ἐπιφανείας τῶν πραγμάτων, καὶ ὄλω σχεδιογραφεῖ, καὶ ὄλω ἀγάλλεται καὶ ὄλω τραγουδᾷ. Βλέπει τὴν φύσιν νὰ ἔχῃ ἐξακολουθιὸν μειδιᾶμα, καὶ χαμογελᾷ καὶ αὐτό.

Τὸ ὠραῖον μὲ τὰς ἐκτυπώσεις του, ὡς μὲ παλάμας, μεταπλάττει τὴν ψυχὴν τὴν θερμαίνει, τὴν μαλακύνει, ὡς κνήριον τὴν ἀναλύει, τὴν χωνεύει καὶ τὴν ἀγαλαμάτνει. Διὰ τοῦτο καλὸν θὰ ἦτον ἂν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μεταρρυθμίσεων, ἱστολιζέτο τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ἀπὸ ἐκτυπώματα ὠραίων ἀγαλμάτων καὶ ἀπὸ

ἀντίγραφα ὠραίων εἰκόνων. Μεγάλην ὠφέλειον λοιπὸν θὰ προσενη ἡ παιδεία, ἂν στρέφῃ συχνὰ τὴν προσοχὴν τῶν παιδευομένων εἰς τὰ ὠραῖα τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης, καὶ ἂν πλάττῃ καὶ λεπτόνη τοιοῦτοτρόπως τὴν αἴθησίν των τοῦ ὠραίου. — Πρὸ πάντων μουσικὴ νὰ εἰσαχθῆ.

Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἀδιαφιλονείκητος εἶναι τοῦ ὠραίου ἡ δύναμις ἡ ἀναπλαστικὴ, ἡ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία βυθολογικῶς, ὡς Ἀριστείδην τινά, τὸ ἐξώρισεν ἀπὸ τοῦ περιθώλου τῆς παιδείσεως, οὐδὲ διδιδε τόπον τοῦ ποτε εἰς αὐτό. Ἐνῶ δὲ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δύναμιν δὲν φαίνεται ν' ἀναγνωρίζωμεν, οὐδὲ τὴν ὠραιότητα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κἂν ἐκτιμῶμεν, καὶ ἀσεβῶς καὶ πρὸς αὐτὴν φερόμενοι τὸ ἀποσκυβλιζόμεν. Προσπαθοῦμεν ν' ἐπανασύρωμεν ἀπὸ τὰ κοιμητήρια τὴν λέξιν τὴν ἀσημαντον καὶ ἀνούσιον δι' ἡμᾶς σήμερον — καλὸν, ἀντὶ τῆς ὠραίας τῶ ὄντι καὶ ἐκφραστικῆς λέξεως — ὠραῖον.

Μὲ ὅσα ἕως τῶρα εἴπαμεν παιδεύεται, τελειοποιεῖται τὸ ἐν μέρος τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πνευματικόν ὁ νοῦς, ἡ καρδιά. Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ἐπιτυχαίνεται, ἂν τὸ πνεῦμα ὁμοιάσῃ πολεμίστην ὠχυρωμένον μέσῃ εἰς ἔργον ἔρεσιον. Χρειάζεται τὸ πνεῦμα καὶ καλὰ νὰ ὑπηρετῆται. Τοῦ πνεύματος ὁ ὑπρέτης, τῆς ψυχῆς τὸ ὄργανον εἶναι τὸ σῶμα. Ἐκεῖνο, ποῦ ἐνδυναμόνει καὶ τελειοποιεῖ τὸ σῶμα εἶναι ἡ Γυμναστική.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ.

Μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Cadran, ἐξόχου ἰατροῦ τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος, μαθηματικοῦ οὐκ εὐκαταφρονήτου καὶ φιλοσόφου μεγίστου, ὑπάρχει κεφάλαιον τι περιεργότατον ἐνθα πραγματεύεται περὶ ὀνείρων καὶ περὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῶν. Κατὰ τὴν μέθοδον δὲ τῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πρὶν ἢ συνοπτικῶς ἐκθέσει, διαίρει καὶ συζητήσει τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐπιχειρήματα, προάγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ὄνειρα ἔχουσι καὶ μέρος τῆς πραγματικότητος αὐτῶν καὶ εἰσὶ πολλὰς προειδοποιήσεις τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὄντως· εἶδέ τις ποτὲ ἐν ὀνείρῳ, καθ' ὃ αἱ τρίχες τοῦ ἔλεγκανθησαν, ὅτι ὁ υἱὸς του ἐπιπτεν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνός βράχου... καὶ μετὰ ὀκτὴ ἡμέρας τὸ ὄνειρον ἦτο μικρὰ πραγματικότης. — Ὁ αὐτὸς Cadran λέγει ἐν ἐτέρῳ τινὶ χωρίῳ, ὅτι θὰ ἦτο ἀρετὰ παράδοξον νὰ μὴ δύναται τις ν' ἀναφέρῃ ἐν ὀνείρῳ, ὅπερ δὲν ἐξεπληρώθη καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ὀνειρευομένων.

Ὁ Ἀνδρέας Ριζον μεταβαίνων εἰς Παρισίους διήλθε διὰ τῆς πόλεως Riom, ὠνειρεύθη δὲ ὁ ἀναγκαστικὸς τοῦ ὀνόματός του ἦν *pendu a Riom* τ. ε. κρεμασμένος ἐν Ριόμ. Οὕτω τῆ ὑστεραία ἕρξις ἡ γένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τινος τῶν ἀνθρώπων τοῦ ξεπ

νοδοχείου, ὁ Ριζον ἐξαφθεῖς ἐφόρευσε τὸν ὑπρέτην, καὶ μετὰ ὀκτὴ ἡμέρας ἐκρεμάσθη καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς πόλεως.

Ὁ κ. Saumaise ἐδέχθη πρῶτον τὴν ἐπίσκεψιν ξένου τινός, ἀγνωστοῦ καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, καὶ ἐπεδείξατο αὐτῷ λέξεις τινὰς ἀξιοῦσεν ἐν ὀνείρῳ καὶ ἐγερεῖς ἔγραψε διὰ χαρακτῆρων Γαλλικῶν, παρεκάλει δὲ αὐτὸν νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὴν σημασίαν των. Ὁ Saumaise ἠρμήνευσε τότε αὐτῷ τὴν σημασίαν τῶν ἐξῆς λέξεων φύγε, δὲν βλεπεις τὸν θάνατον ὅστις σὲ ἀπειλεῖ; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατάπληκτος κατέλιπε παρευθὺς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει καὶ ἤτις κατέρρευσε τῆ ἐπομένη νυκτί.

Τέλος δὲ Ἰησοῦτης τις γνωστότατος, καὶ συγγραφεὺς ὑπομνήματος εἰς τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστὰς ἐβλεπεν ἐπὶ πολλὰς νύκτας, ὅτε ἦτο σχεδὸν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ἔργου του, ἀνθρώπων τινὰ παρορμουντὰ αὐτὸν νὰ τελειώσῃ ταχέως καὶ βεβαιούντα ὅτι θὰ τελειώσῃ μὲν καλῶς τὸ ἔργον, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὀλίγας μόνον ἡμέρας θὰ ἐπιζήσῃ τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ἔργου του. Συγχρόνως δὲ ἐδείκνυσεν αὐτῷ ὄρισμένον τι σημεῖον ἐπὶ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, ἐνθα ὁ ὀσιώτατος πατήρ ἠθθάθη τοὺς δριμεῖς πόνους, οἵτινες ἔφερον εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον.

Ἰδιὸν τέλος ὄνειρον ὄλωσ ὁ σύγγρανον, καὶ ἀξίου πάσης πίστεως, καθ' ὅσον ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ νομοθετικοῦ τῆς Γαλλίας σώματος τοῦ 1868, βαρῶνος Ἰερώνυμος Δαβίδ, εἶνε εἰς τῶν ἠρώων αὐτοῦ. Ἀποσπῶμεν τοῦτο ἐκ τῆς Pars-Magazine τοῦ Charles Yriarte.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Saint-Cyr διαμονῆς αὐτοῦ, ὁ Ἰερώνυμος Δαβίδ ἐγένετο μάρτυς μονομαχίας μεταξὺ δύο τῶν συμμαθητῶν του περὶ προβιβασμοῦ ἐρισάντων, τῶν Lambeau καὶ Poirée. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἔλαβε πληγὴν διὰ ξίφους, καὶ μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐνθα ὁ Δαβίδ ἀνήρχετο καθ' ἑκάστην καὶ ἐπεσκέπτετο αὐτόν.

Πρῶτον τινὰ ὁ Poirée ἐφάνη αὐτῷ κατ' ἐξοχὴν τεταραγμένος· τὸν ἐστενοχώρησε δι' ἐρωτήσεων, ἐξ ὧν ἔμαθεν ὅτι ἡ ταραχὴ τοῦ Poirée προήρχετο ἐξ ἐφιάλτου, ὅστις ἐπῆλθεν αὐτῷ καθ' ὕπνου.

«Ὀνειρεύθην, εἶπεν ὁ Poirée, ὅτι ἤμην παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ, ὅτι σφαῖρα μὲ ἐπλήρωσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἄνωθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ, οὐδὲ μὲ ὑπεστήριξεν εἰς τὰς ἀγκάλας σου πίπτοντα ἐπόνων καὶ προηθάθη τὸν θάνατον ἤμην νενυμφεμένος ἀποθνήσκων δὲ ἀνέθηκά σοι τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου.»

«Φίλε μου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Δαβίδ γελῶν, σύνελθε· εἶσαι ἐν τῇ κλίνῃ σου, ἔχεις πυρετόν, δὲν εἶσαι νενυμφεμένος, οὔτε πληγὴν ἄλλην ἔχεις ἢ τὴν ἐκ τῆς μονομαχίας ἣτο ὄνειρον ἀνόητον δὲν πρέπει νὰ σε ταράττωσι τὰ τοιαῦτα ἐν θέλῃς νὰ θεραπευθῆς ταχέως.»

«Εἶνε παράδοξον, ὑπενθυμίσει ὁ Poirée, αὐδέποτε ἐπίστευσα τὰ ὄνειρα, δὲν τὰ πιστεύω, καὶ ἐν τούτοις εἶμαι λίαν τεταραγμένος...»

KOPINNA ΠΕΡΙΟΔ. ΑΝΑΓΝ.

Μετὰ δέκα ἔτη αἱ Γαλλικαὶ στρατιαὶ ἦσαν ἐν Κριμαίᾳ. Ὁ Δαβίδ, ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος, διατάχθη ν' ἀνιχνεύσῃ τὸν πόρον τοῦ ποταμοῦ Alma. Πρὸς ἀπόκρουσιν δὲ τῆς κατ' αὐτοῦ προσβολῆς τῶν Ῥώσων καὶ ἵνα μὴ οὗτος ἀιχμαλωτισθῆ, διατάχθη εἰς λόχος τοῦ πλησιέστερου συντάγματος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κατόπτειαν. Οἱ Ῥῶσοι ἐξεκένωσαν χάλκων σφαιρῶν ἐναντίον τῶν Γάλλων ἀνοιχθέντων εἰς ἀκροβόλιον.

Ἡ μάχη διήρκει ἐπὶ ἐν ἡδὴ τέταρτον τῆς ὥρας, πολλοὶ ἐκατέρωθεν ἐπιπτον, ὁ Δαβίδ ἐπιπτος προῦχώρει εἰς τὴν κατόπτειαν, ὅτε εἰς Γάλλος ἀξιωματικὸς, ὑπὸ Ῥωσικῆς πληγῆς σφαίρας, πίπτει παρ' αὐτόν. Ὁ Δαβίδ ἀφιππεύσας σπεύδει εἰς βοήθειαν αὐτοῦ· σπρίζει τὴν θνήσκουσαν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ἀποσπᾶσας ἀπὸ τῆς ζώνης του φιαλίδιον φέρει αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πληγωμένου. Πληγὴ χαίνουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἄνω τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπλήρωτο πρόσωπον αἵματος· εἰς στρατιώτης ἔφερε κύπελλον ὕδατος, καὶ ἐπλυνε δι' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον τοῦ θνήσκοντος, ὅστις συνῆλθεν ὀλίγον. Ὁ Δαβίδ προσέβλεπε τοὺς χαρακτῆρας αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς, διότι ἐφάνησαν αὐτῷ γνωστοί ἐν ὄνομα προῦφέρθη τότε πλησίον του· πᾶσα ἡδὴ ἡ ἀμφιβολία του διελύθη καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκράτει τὸν πληγωμένον τοῦ Saint-Cyr συμμαθητῆν του, τὸν Poirée! Τὸν καλεῖ ἐξ ὀνόματος, οὗτος ἡμιοιόζων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἰπὼν

«Δαβίδ... εἶσαι σύ!... τὸ ὄνειρον... τὴν γυναῖκά μου... τὰ τέ...»

Ἐξύπνευσε χωρὶς νὰ δυνθῆ νὰ τελειώσῃ ἐντολὴν ἣν πρὸ πολλοῦ ἡδὴ εἶχε δώσει. Ὁ Poirée ἦτο νεκρὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Δαβίδ παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ὡς πρὸ δέκα προεῖδε ἔτων.

Τὴν τόσῳ παράδοξον, ὅσῳ καὶ συγκινητικὴν ταύτην ἱστορίαν ἤκουσεν ὁ κ. Yriarte ἀπὸ στόματος αὐτοῦ τοῦ κ. Δαβίδ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ο ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΒΙΟΣ

ὑπὸ ΕΡΜΑΝΝΟΥ ΛΟΥΤΖΤΖΗ

(συν. ἑρα εὐλ. ἰ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ Ἔμμα.

Ἐτέρους ἀνθρώπους, ἕτερα πρόσωπα, ὄλωσ ἀλλοῖα ἦθη εἶδεν ὁ Εὐγένιος, ἀλλὰ πλεῖστον τῆς ἀγωνιώδους ταραχῆς τοῦ ὄχλου, τῷ ἐπέφερε τάχιστα ἀπῆλθεν ἡ ὑλικὴ ἐκείνη ζωὴ, ὅπου πᾶσα βιωτικὴ κίνησις φαίνεται ἐντεχνος μηχανισμός. Ἀγυῖαι εὐρεῖται ἐρροτομημέναι κατ' εὐθείας γραμμὰς, σειρὰ ἀτελεύτητος οἰκῶν, πλούτη καὶ ἄκρα πενία, ἀγοραῖα ὑπεροψία, αὐτάρκεια καὶ περιφροῦσα πᾶν ὅ,τι δὲν ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῆς.

ένωπιον τοῦ ὁποίου ὁ ξένος θεωρεῖται ἢ βάρβαρος ἢ μηδαμινός· θαυμασίοι θεσμοὶ ἀστικής διοικήσεως, ἀνοικτὴ ἢ εἴσοδος· καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκολασίαν, ἢ ἐλευθερίαν ἀείποτε ἀπρόσβλητος, θάρσος ἀδιάκοπος, μὴ διαταρατῶν τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀτμοσφαῖρα γυνώσκουσα, μεστὴ κοινοῦ καὶ καπνοῦ. Τοιαύτη ἢ θεὰ τῆς πόλεως ἐν ἡ εὐρίσκειτο.

Ἄν ἡ καρδία μου ἠδύνατο νὰ αἰσθάνη ἐρωτικῶς παλμούς, μόνον σὲ θὰ ἠγάπων, ὦ Ἐμμα, σπινθὴρ δὲ ἔρωτος ὑποθαλάπμιμος ἐκ τῆς ἀγάπης σου, ἤθελεν ἀναζωογονήσει διὰ παντός τὴν μεμαρμαμένην ταύτην καρδίαν. . . Εἶθε νὰ ἠδυνάμην νὰ σὲ ἀγαπήσω, ὦ Ἐμμα, ἀλλὰ τότε θὰ ἐγένετο συγκοινωνός συμφορῶν καὶ θλίψεων. Ὁ ἀτυχὴς ὁμοιάζει πρὸς τὸν μεμολυσμένον ἀέρα, ὅστις ἀποκτείνει οἰονδήποτε ἀναπνεύει αὐτόν. Διὰ τὴν χροίσεσά κόρη, δὲν μοὶ ἐπεφάνη, παρὰ μόνον ὅτε ἐν τῇ ψυχῇ μου δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἄλλος θάνατος· ταῦτα λέγων ἐλάμβανε μεταξὺ τῶν καταψύχων χειρῶν του τὰς φλογεράς χεῖρας τῆς Ἐμματος, καὶ ἐκ τῶν ὀρθαλμῶν τῆς κορασίδος ἀνεκμπεε δάκρυ, ὅπερ, δίκην τεταγμένου μετάλλου, καταρρέον ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Εὐγενίου, ἀνέβαινε ἐπὶ μᾶλλον τὰς ὀδόντας του. Ἡ Ἐμμα εἰς τὸ ἄθος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἀθωότητος, ἦτο οἷα ἐπλασεν αὐτὴν ὁ Δημιουργὸς διὰ μιᾶς πνοῆς τοῦ ἰσάγγελου πλάσμα ὄλον γλυκύτης καὶ ἀπείρητος χάρις, ἄθος εἰς ἄγονον πεδίον, ποιητικὸν ἐπιφώνημα εἰς ἀνιερὰν πεζολογίαν. Οὕτως ὠραία, τροφερὰ καὶ ἀφελῆς, ὑπέφερε τὰς βασάνους πρώτου ἔρωτος· ἠγάπα καθὼ τέκνον τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς δυστυχίας. Ἐβλεπεν ὁ Εὐγένιος ἀμυδρὰν ὠχρότητα περιβάλλουσαν τὸ ἐπίχαρι πρόσωπον τῆς νεάνιδος, ἣτις ἠσθάνετο διαπερωμένην, ὡς ὑπὸ βέλους, τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὰ σκληρὰ λέξεις, ἃς τῇ ἀπέτεινε ὁ ἀγαπητὸς τῆς· ἀλλ' αὕτη μάτην ἐπειράτο νὰ μαντεύσῃ τὸν κρυφίον λογισμόν ὅστις ἐπεσκότηζε τὸ πνεῦμά του· μάτην ἐπροσπάθει διὰ τοῦ ὀξυδερκεῦς βλέμματος ἐρώσεως γυναικὸς νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὴν λύπην του καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἀπόκρυφον μυστήριον αὐτῆς. Δυστυχῆς, αὕτη ἤρατο· δυστυχέστατος ὁ Εὐγένιος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.—Διὰ τὴν νὰ ὑποφέρῃς, ὦ Ἐμμα! . . . Τὰ δάκρυα εἶναι ἡ τροφή μου, γινώσκω δὲ πόσον εἶναι πικρὰ, ὁ δὲ κλαυθμὸς σου ἐπαυξάνει τὴν πικρίαν τῆς! Μὴ προσθέτῃς θλίψιν ἐπὶ θλίψεως. Ἄφες, ὥστε ἡ καταφορὰ τῆς τύχης νὰ ἐπισκῆψῃ ὅλη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καθόσον ἐγεννήθην διὰ τὴν δυστυχίαν. Ἀλλὰ σὺ μὴ λυπῆσαι, ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ με πρηγορήσῃς.—Μάτην ἢ περιπαθῆς Ἐμμα προσέφερεν εἰς τὸν δύστηνον χεῖρα ἀρωγόν, ὅπως τὸν ἐξέζη ἐκ τῆς δυστυχίας, διότι ὁ Εὐγένιος τὴν ἀπώθει.—Ἠγάπησα εἰς τὸ ἄκρον μίαν γυναῖκα, τὴν ἠγάπησα ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ὑπερβολὴ, παραφορὰ ἦτο ὁ ἔρωτός μου. Τοιοῦτοτρόπως ἠσθάνομαι αὐτὸν, ὅτε ἡ καρδία μου ἦτο εἰσέτι νέα. Βραχυχρόνιοι μοὶ ἐφαίνοντο αἱ ἡμέραι, καὶ αἱ νύκτες, εἰς τὸν ἐρωτικὸν διαλογισμόν ὅστις με διέφλεγε,

αἱ δὲ ὥραι καθ' ἃς παρεδιδόμην εἰς τὸν ὕπνον, μοὶ ἀπέβαινον ἀνιαραὶ, συνάμα δὲ με ἐθλιβόντι διήνυσα αὐτὰς ἄνευ τέρψεως. Κατὰ πάντα στιγμὴν ἠσθάνομαι ἐμαυτὸν κρείττονα κηστίαμενον, καὶ ἐμπεφορημένον ὑπὸ ἐκάστοτε εὐγενεστέρων συναισθημάτων.

Ἐσεμνονόμην διὰ πᾶν ὅτι ὠραίων καὶ ἠδῶν ἐνυπάρχει εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Προδοῦσα ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῆς φίλτρῳ ἡ καρδία μου, ἀπεναρκώθη.—Ἡ Ἐμμα, ὅλη συγκινηθεῖσα, ρίπτεται εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, ὁ δὲ Εὐγένιος αἰσθάνεται θερμὰ δάκρυα κατακλύζοντα τὸ πρόσωπόν του.—Θὰ ἀποθάνω, λέγει· μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς ἢ περιλῦπος κόρη θὰ ἀποθάνω, ἐπαναλαμβάνει θλιβερώτερον. Ὁ Εὐγένιος ἀπομάσσει τὰ δάκρυά τῆς, ρυθμίζει τὴν ἀτακτον κόμην τῆς, ἀμφότεροι δὲ σιωπηλοὶ προσδύπουσιν ἀλλήλους ἀτενῶς, καταστέλλοντες τοὺς σιναγμούς των.

Ὁ Εὐγένιος εἶχε σχετισθῆ μετὰ τινος χριστιανῆς νεάνιδος, ὀνόματι Ἐμματος. Ἐνεκα τῆς στενῆς αὐτῶν οἰκειότητος ἀνέβη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀθώου περθενοῦ, κατὰ πρόωτον ὁ οἶκος, εἶτα δὲ ὁ ἔρωτός ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς νεανίου. Πολλάκις συνήντων ἀλλήλους, συνεχεῖς ἦσαν αἱ συνδιαλέξεις των, ἐξ ὧν μία καὶ ἡ ἀνω μνημονευθεῖσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Ὁ Περίπατος.

Ὁ περιπόθητος ἥλιος ἔδιδεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ταχὺ ἀλλὰ περιπαθῆ ἀσπασμόν. Καλῶς νὰ ἔλθῃ ὁ φίλος τῆς πατρίδος ἡμῶν, ὁ μοναδικὸς προστάτης ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξε κομιστὴς ἀπατηλῶν καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων. Ἐπέχεον οὗτος ἀπλετον φῶς ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς γλῶσσης τῶν λειμώνων, καὶ ὡς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐπαγωγὰ χρώματα δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἡ γῆ, ἐθαλλον τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐντέχνως συμπεπυκνωμένων ἐντὸς τερπνῶν κήπων. Εἰς τὸν διαυγῆ χεῖμαρον ἔπλεον πομπῶδες ἀγάλαι φαίων καὶ λευκῶν κινῶν, στίφη δὲ ἀγορῶν νησῶν ἐκρωζον ὀχληρῶς εἰς τὰς ὄχθας τοῦ, ὡς ὁ ἀγενὴς ὄχλος Κοῦρα καὶ διαφανῆ νεφύδρια ἐπλανῶντο διὰ τοῦ αἰθέριου οὐρανοῦ, αἱ δὲ κινεῖται αὐτῶν σκιάι ἀντανεκλῶντο ἐπὶ τοῦ πρασίνου μανδύου τοῦ περιβάλλοντος τὴν γῆν. Εἰς τὸ μειδιάμα τῆς φύσεως κρυφία τις χαρὰ συνεκεία τὴν πληκτικὴν μονοτονίαν ἣν ἐνέπνεεν ὁ τόπος ἐκεῖνος, ἡ δὲ ψυχὴ, ἐλκομένη πρὸς τὰ ἐκτός, ἀπέβαλε πᾶσαν θλίψιν, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ἠδονικὴν πνοὴν τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς. Ἀλλὰ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐκλείπουν τὰ παροδικὰ ταῦτα θέλητρα· ἀνυψοῦνται δ' αἰφνης φαιαὶ νεφέλαι πρὸς τὰ ἄκρα χρώματος τεφροῦ, αἷτινες ἠρέμα κατέρχονται ὅπως συνενωθῶσι μεθ' ἐτέρων ἐξ καπνοῦ, ἀναθρόσκοντος ἐκ τῶν οἰκοδομῶν οὕτω δὲ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἣτις βαθυδὸν συσκοτίζεται, προστίθεται ἡ ἀνία δυσκρέστου ἀποφορᾶς. Ἡ γῆ φαίνεται αὐθις πένθιμος καὶ κατηφής, ὡς χήρα ἥτις, μετὰ βραχυχρόνιον ἀσπασμόν τοῦ συζύγου τῆς, θρηνηθεῖ τὴν στέργον του.

Ὁ Εὐγένιος ὤδευε διὰ τινος τῶν πεπητημένων ἐκεῖνων ὁδῶν, ὅπου πρέχει τερπνοτάτην θέαν μακρὰ σειρὰ σιδερῶν κιγκλίδων τεθειμένων πρὸ πάσης οἰκίας, καὶ παραλλήλων πρὸς τὰς οἰκοδομάς, αἷτινες εἶναι ἐκτισμένοι παρὰ τὴν ὁδὸν, αἱ ὁποῖαι κιγκλίδες ἔχουσαι στενὰ τὰ διαστήματα, ἐμφράττουσι κηπάρια κεκοσμημένα διὰ πρασιῶν ἐξ ἀνθέων καὶ παντός εἶδους εὐτυχῶν δενδρυλλίων. Οὗτος, ὅτε μὲν εἰς τοῦτο, ὅτε δὲ εἰς ἐκεῖνο τῶν περιφραγμάτων χάριν ψυχαγωγίας θεωρῶν, καὶ ἐκ τῆς διαφορῆς ἀναλογίας, δι' ἣς τὰ φυτὰ ἦσαν πεφυτευμένα καὶ τοῦ εἶδους τῶν ἀνθέων, ἅτινα αὐτόθι ἐκαλλιεργοῦντο, εἰκάζων τὴν καλαισθησίαν ἢ τὸ ἰδιότροπον τοῦ γεωργοῦ, ἐβράδυνε τὸ βῆμα πλησιάζας εἰς τι κηπάριον, ὅπου πάντα ἀπέπνεον εὐωδίαν, ἀπλουτικότητα καὶ κομψότητα. Αὐτὸς ἦτο ὁ τόπος ὅπου δύο ψυχὰ ἀντερώσασιν συχνάκις διέτριβον, ὅποτε ἡ αὐξοῦσα ἀγωνία τῆς ψυχῆς των ἐπρόδιδε τὰ μυστικά τῆς καρδίας των. Στρέφων τοὺς ὀφθαλμούς ὁ Εὐγένιος ἐκ τοῦ κηπαρίου εἰς τὴν οἰκίαν, βλέπει εἰς κατάγειον δωμάτιον καθήμενον παρὰ τὸ παράθυρον, κατηφῆ νεάνίδα μελανοφοροῦσαν, ἣτις διατελοῦσα περισκεπτος, ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἱερὸν βιβλίον. Ἡ ξανθὴ βοστρυχώδης κόμη τῆς, κατέπιπτεν ἐπαγωγῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, τὸ δὲ μελάγχρουν τῆς ἐσθητὸς τῆς καθίστα ἐπιφανεστέρην τὴν λευκότητα τῶν ὤμων καὶ τῶν περικαλλῶν στέρων τῆς. Ἀνήγειρε μίαν σιγμὴν αὕτη τοῦς θακρόντας ὀφθαλμούς τῆς πρὸς οὐρανόν, καὶ κύψασα ἐκ νέου τὸ μέτωπόν της πρὸς οὐρανόν, διότι τοιαύτη πρᾶγματι ἐφαίνετο ἡ ὠραία κόμη τῆς, κατῆλθεν ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ πρόσωπόν της. Ἐπεκαλεῖτο ἴσως τὸ ἔλεος τοῦ οὐρανοῦ; . . . Τὸ ἔλεος ἐκεῖνο ὅπερ δὲν εὐρίσκειν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ; Ἡ ἡ θλίψις τῆς, ἦτο θλίψις ψυχῆς ἐγκυπτούσης εἰς τὰ θεῖα μυστήρια; Ὁ Εὐγένιος τὴν ἠτένισε χωρὶς οὐδόλω· νὰ τὰράξῃ τὴν ἠοσιαν τῆς ἀθωότητος. . . Ἐρωτύλον βλέμμα ἴσως ἤθελε τὴν παρκαμύθῃ!

Ἐξκολουθῶν τὸν περίπατόν του ὁ νεανίας ἠσθάνετο σπαρταρομένην τὴν καρδίαν, καθότι ἐν αὐτῇ ἀνεζήτει, μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἐπανεύρῃ, αἰσθημά τι ἰσχυρότερον τοῦ οἴκτου, ὑπὲρ τῆς τόσο ἐρωτοπαθοῦς ἐκεῖνης νεάνιδος, καὶ τόσο σκληρῶς ἐγκαταληφθεῖσας. Ἐνίοτε ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὅπως ἀποδιώξῃ ὀχληρὸν λογισμόν, καὶ ἔλεγε στένων· Τάλκινα Ἐμμα!—Ἐνίοτε ἐμειδία! . . .

Ὁ δυστυχῆς, καταπεπονημένος ὑπὸ τοῦ ἄχθους τῶν δεινῶν του, ἀνοίγει τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν χαρὰν, ὡς ὁ πυρέσων τὸν ἀπεξηραμμένον λάρυγγα, ὅπως καταπίῃ τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἐπαυξάνει τὴν δίψαν του. Ἡ θλίψις τοῦ Εὐγενίου, ὁμοιάζε πρὸς ἠκονημένον ἐγχειρίδιον, ὅπερ δὲν ἐπαυε ποτε νὰ τὸν πλήττῃ ἀείποτε βαθυτέρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Ἡ Συνδιάλεξις.

Ἡμέραι ὑπερβάλλοντος ἄλγους, ἡμέραι ἀτελεύτητοι διὰ τὴν Ἐμμαν ἦσαν αἱ ἡμέραι καθ' ἃς δὲν ἐβλεπε

τὸν Εὐγένιον. Μὴ ὁμοιάζουσα εἰς τὰς ἰδέας πρὸς αὐτόν, εἶχε ζῆτι ὑποστριζομένη μόνον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐν αὐτῷ δὲ τὰ πάντα ἐλησμένοι.—Ἄ! νὰ με ἠγάπα εἶθε οὗτος νὰ κύτῃ με ἔρων με, ὅπως ἐγὼ αὐτόν! Ἡδὴ δὲ ὅτε αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν τόσο μακαρίαν εἰς τὴν θέαν του, εἶθε νὰ ἠδυνάμην νὰ εἶπω ὅτι ἐλεύσεται ἡμέρα, καθ' ἣν θέλει εὐφοραίνεσθαι ὡς ἐγὼ, ἄμα με ἀναπολήσῃ εἰς τὸν νοῦν του!—Ἐνῷ ἡ Ἐμμα ἐσκέπτετο τοιοῦτοτρόπως, αἱ νύκτες διεδέχοντο ἀλλήλας λίαν ἀνιαραὶ, αὕτη δὲ ἐμέτρει μίαν πρὸς μίαν τὰς ὥρας, ἃς ὁ πυρφλεγῆς ἔρωτός της καθίστα ἀφορητόν.

Ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ φίλου τῆς, ἐβάδιζε μετ' αὐτοῦ κατὰ μόνος.—Εἶμαι ὡς ἄνθρωπος ὅστις συντάττει τὴν διαθήκην του, τῇ ἔλεγεν ὁ Εὐγένιος, τὴν τελευταίαν ἡμέραν καθ' ἣν συνήντησα ἀλλήλους. Βλέπω οἰκίας, δένδρα, ἀνθρώπους, ἀλλ' ὡς ἄλλοτε ταῦτα μοὶ ἐλάλουν, δὲν μοὶ λαλεῖ πλὴν κατὰ τὸ παρόν. Ἡ γῆ ἐγένετο ἔρημος δι' ἐμέ . . . Ἡ ζωὴ ἀπέβη ὄνειρον, ἐκλιπόντος τοῦ ἐνυπνίου μένει σκιά, εἰκὼν παρεφθαρμένη. . . Σταγῶν δηλητηρίου ἔσταζε πάλαι ποτε εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἡ σταγὼν αὕτη τὴν ὑποβιβρώσκει ἀδικόπως. Δεινὴ πάλιν αἰσθημάτων κατέστη ἡ ὑπαρξίς μου! Ἡ Ἐμμα τὸν ἠτένισε.—Ἄ! ἂν ἠδύνασα νὰ ἐμβλέψῃς εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας μου, ἤθελες ἴδει ἄγγελον ἐπιθυμοῦντα νὰ πετασθῇ πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλὰ σείων τὰς πτέρυγας αὐτοῦ πλησίον τοῦ ἐδάφους, ἐρρύπανεν αὐτὰς διὰ βορβόρου. Θὰ ἐβλεπες τὸν ἄνθρωπον ὃν ὁ Θεὸς εἶχε πλάσει, καὶ τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐκ τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης ἀλλοιωθέντα! Ἄ! ἂν ἡ καρδία μου αὕτη, ὦ Ἐμμα, ἦτο ὅλη ἐν κάτοπτρον! Ἐν αὐτῷ θὰ ἐβλεπες καὶ σεαυτὴν, ἐκπληττομένη δὲ διὰ τὰ τόσα σου θέλητρα, ἤθελες εἶπει· Πόσον εἶμαι ὠραία! Ἡ Ἐμμα ἐντρομος ἔλαθε τὰς χεῖράς του, καὶ προσήλωσε ἐπ' αὐτῷ ἐτι μᾶλλον ἐρωτικὸν τὸ βλέμμα, οὗτος δὲ ἐξηκολούθει.—Τίς δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν των κατάστασιν; Τίς δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τοὺς παλμούς τῆς νεότητος, τὰς νυκτερινὰς ἀγρυπνίας καὶ τοὺς θερμοὺς στεναγμούς; Ἐμμα, προσφιλῆς Ἐμμα, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν εἰμὴ ἀθλίαν τινὰ καρδίαν, ὅντα ἐφήμερα, γεννώμενα καὶ ἀποθνήσκοντα, πρὶν ἢ ὁ Παντοδύναμος ἐνοήσῃ ὅτι μία στιγμὴ παρῆλθεν ὡς πρὸς τὴν αἰωνιότητα!

Ἡ Ἐμμα ἀνακύψασα τὴν κεφαλὴν, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ὠραία, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα πρὸς τὸν οὐρανόν ἐστραμμένους, οὕτως ὥστε θὰ τὴν ἐνόμιζες ἄγαλμα θεῶς τινος, ἀνοὶ παλμοὶ τοῦ στήθους τῆς δὲν ἐμαρτύρουν ὅτι ἔξει.—Τοὺς παλμούς οἷτινες συνετάραξαν ποτε τὴν καρδίαν μου ὑπὲρ τινος γυναικὸς, καὶ ἐκεῖνη δὲν ἦσο σὺ, ὦ Ἐμμα, ἠσθάνθην ὑπὲρ ἄλλης γενναίας καὶ ὀψηλῆς ἰδέας.—Ἐν αὐτῇ ἐνετρώθησα διὰ τοῦ νοῦς, αὕτη μοὶ ἐχαροποιεῖ τὴν ψυχὴν, ὠνειροπόλησα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου. Ἐνθυμοῦμαι δὲ ὅτι τὸ ἐνυπνιον τοῦτο ἀνατρέχει εἰς λίαν ἀπομεικρομένην ἐποχὴν, σχεδὸν τι ἐξηλείφθη ἐκ τῆς μνήμης μου.—Ἡδὴ ζωῆδι νὰ με-

τῶ πᾶς ἡμέρας, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη, ἂν δὲ συμπληρωθῶσιν, ἔπειτα τί θὰ ἀπογείνω; Θὰ συμβῆ εἰς ἐμὲ ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν σκόληκα, εἰς τὸ ἔντομον, εἰς τὰ πάντα. Θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφείς στεναγμὸν, καὶ ἴσως τὸν τελευταῖον.

Ἡ Ἐμμα ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσα νὰ βαδίζῃ, ἐβράδυνε τὸ βῆμα, μὴ φροντίζουσα ὅτι ἡ οἰκία ἀπείχε πολὺ μακρὰν, ὁπότε τοὺς κατέλαθεν ἡ νύξ. Ἀμφότεροι κυριευθέντες ἐξ αἰφνιδίου κοπώσεως, ἐκάθισεν ὁ μὲν παρὰ τὸν δὲ ἐπὶ τινος ἐδωλίου. Ὁχρὰ ἀκτίς τῆς σελήνης ἐπνύγαζε τὸ μέτωπον τῆς ἐρωμένης κόρης, αἱ δὲ σκιά τοὺς περιέβαλον πανταχῶθεν, καὶ παντοῦ ἐπεκράτει σιγή. Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς δενδροστοιχίας ἐφάνετο φωταγωγημένον τὸ ἐπικύλιον, ὅπου συνελθόντες οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὴν ἐσπερίδα, εἶχον ἀρχίσει τὸν χορὸν.

—Νὰ σὲ ἀπολαύσω, νὰ συμμερισθῶ μετὰ σοῦ ὄλας τὰς λύπας, τὰς χαράς καὶ τὰς τέρψεις τοῦ βίου, νὰ μὲ ἦσαι οὐ τὸ ἐγκαλλώπισμα, ἡ κορωνίς, νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ λατρεύω, καὶ νὰ σοὶ λέγω πάντοτε Ἐυγένιε εἴσαι ἰδικός μου!—Καὶ αὐτὸ ἀπεκρίνατο.—Θὰ σοῦ ἀνιδρῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου θρόνον, θὰ σὲ ἀνηγόρευον βασιλισσαν, οἱ νόμοι σοῦ θὰ ἦσαν ἔρωσ, καὶ ἔρω; ἡ ὑποταγή μου, ἐπαναπαύων δὲ τὴν καταπεπονημένην κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ στήθους σου, ἤθελα ὑπνώσει διὰ παντὸς γαλήνιον ὕπνον, ὅτε δὲ ἤθελον ἐξυπνήσει θὰ εὐρισκόμην πλησίον σου, ὦ ἀγαπητή μου!

Ἡ Ἐμμα ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ὁ Εὐγένιος τὴν ἀνεχάιτισεν.—Ἦθελον νὰ μὲ ἠγάπας οὐχὶ ἐκ παραφορᾶς, ἀλλὰ δι' εὐσπλαγγίαν. Ἦθελον νὰ διετραπῆτο ζωντανὴ εἰς τὸν νοῦν σου ἡ ἐνθύμησίς μου, ἡ ἐνθύμησις ἀνδρὸς περιελθόντος εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν ἕνεκα τῆς ἀσφαθείας τοῦ παρεκτραπέντος νοῦς του. Ἄν ἠδύνασο τοῦλάχιστον ὁσάκις μὲ βλέπεις νὰ μὲ συμπανῆς, καὶ νὰ μὴ μὲ καταρᾶσαι, θὰ ἤμην, ὡς ὑπῆρξα πάντοτε δυστυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἀντικείμενον οἴκτου καὶ ἀποστροφῆς; εἰς ἐμὲ αὐτὸν, καὶ θὰ ἠδύναμην νὰ λέγω.—Εὐρον ἔρωτα πλειότερον; ἢ ὅσου ἤμην ἄξιος. Ὡ! ὁ οἰκτός σου ἄς μὲ ἐπιδαφιλεύηται πάντοτε τοῦτο μόνον σὲ ζητῶ. Τοῦτο ἄς μοὶ χορηγῆ ἡ καρδίκα σου, καὶ μετὰ τῶν δυστυχῶν τοὺς ὁποίους θὰ ἐνθυμῆσαι, νεῦσον, ὡς ἐγὼ νὰ μὴ ἦμαι ὁ ἔσχατος εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν σου, ἐγὼ ὅστις ἠδύναμην νὰ ἦμαι ὁ πρότερος εἰς τὸν ἔρωτά σου.

Θορυβοῦσι τὰ φύλλα, καὶ μετὰ τῶν θάμνων κινεῖται πρᾶγμα τι. Εἶναι ἄνθρωπος ὅστις ὠτακουστέ. Ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων, προσπαθεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ προβάς ἐν βῆμα προσκόπτει, κλονίζεται, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Τρομάζει ἡ νεάνις, ὁ δὲ Εὐγένιος ὄχι ὀλιγώτερον περίφοβος, ἀτενίζει αὐτὸν μόλις καὶ μετὰ βίας στηριζόμενον εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἀναγνωρίζει τὸν τυφλὸν ἐπίτιν.

—Ἄφες τον, ἄφες τον, τῶ φωνάζει ἡ Ἐμμα, δὲν τὸν γνωρίζεις; Εἶναι ὁ ἐπίτις ἐκεῖνος ξένος; ὅστις πε-

ριφέρεται, ἐμπορεύεται καὶ ψωμοζητεῖ τὴν ἡμέραν, κατὰ δὲ τὴν νύκτα σημαίνει τὸ ὄργανόν του, διὰ τοῦτο τὸν κρίζουσι εἰς τοὺς χοροὺς.—Ὁ Εὐγένιος ἀναγνωρίζας αὐτὸν ὄρμα νὰ τὸν προφθάσῃ.—Ἄφες τον, ἄφες τον, μὴ τὸν καταδιώκεις, σὲ παρακαλῶ, δι' ἀγάπην... δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ, ἐμοῦ, ἀλλὰ τὸ εἶπε.—Καὶ ἐμοῦ, ἐπέφερε φωνὴ τις, ἣν ἐξέλαβον ὡς τὴν φωνὴν τοῦ προσβύτου, ἐνῶ δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἡ ἡχώ διόπερ ἡ Ἐμμα πτοηθεῖσα ἔφυγε καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὡς σκιά, ἀφῆκε δὲ τὸν Εὐγένιον κηθήμενον ἐπὶ τοῦ λίθου.

Ἦμασεν ἡ καρδία τοῦ δυστυχοῦς, ἡ καρδία ἐκείνη ἣτις εἶχεν ὑποστῆ τοσαύτας πλῆγας. Αὐτὸς παρίστα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὑπερποθῶν πρᾶγμα τι εὐαπόκτητον, οὐχ ἦττον καταπίθεται ὑπὸ ἐνδομύχου τινὸς αἰσθήματος; ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ ποτέ. Τοῦτο ἀπετέλει τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς του!

(ἔπεται τὸ τέλος)

Δ. Α. Τ.

ΦΗΜΗΓΟΡΙΑ ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

[Ταλμουδικός Ἀπόλογος]

Ὁδεῦον ποτὲ ὁ Ἀλέξανδρος δι' αὐχμηρῶν ἐρήμων καὶ γαιῶν ἀκαλλιεργῆτων, ἀφίκετο παρὰ τι ρυάκιον, τοῦ ὁποῖου τὰ νάματα ἔρρεον σιγαλῶς διὰ δύο ψυχειῶν ὀχθῶν. Ἡ ἐπιπολὴ αὐτοῦ μὴ ρυτιδουμένη ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης; ἀνέμου ριπῆς, παρίστα τὴν εἰκόνα τῆς εὐφροσύνης καὶ ἐφάνετο λέγουσα ἀφώνως: Ἰδοὺ τὸ ἐνδιαίτημα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Πανταχοῦ ἐπεκράτει ἡ ἡρεμία, οὐδ' ἄλλο τι ἠκούετο ἢ ὁ κελαρυσμὸς τῶν ὑδάτων, ἅτινα ἐφάνετο ὅτι ἐψιθύριζον ἐπανειλημμένως εἰς τὸ οὐ; τοῦ ἀπκυδνκῆτος παροδίου: «Πρόσελθε νὰ μεταλάβῃς τοῦ ἐπιβάλλοντος μέρους τῶν ὕδατων τῆς φύσεως», καὶ ὅτι ἐμμεψιμοῖρουν ὅτι ἡ πρόσκλησις αὐτῶν αὐτῆ δὲν εἰσηκούετο. Μυρίας τερψιθύμους ἰδέας θὰ ἀνεῖρπιζεν ἡ σκηνὴ αὐτῆ εἰς ψυχὴν θεωρητικὴν πλὴν ἀλλ' ἕως πῶς ἦτο δυνατόν νὰ θέλξῃ ψυχὴν οἷα ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐμπεφορημένου ὄλου ἐκ φιλοδόξων σχεδίων κατακτήσεων, ὅστινος αἱ ἀκοαὶ εἶχον ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν κλαγγὴν τῶν ὄπλων, πρὸς τὰς οἰμωγὰς τῶν θνησκόντων; Ὁ Ἀλέξανδρος ἀντιπαρῆλθε καταπεπονημένος ὅμως ἐκ τοῦ κόπου καὶ λιμώτων, ἠναγκάσθη ὅσον τάχος νὰ ἐπιστῇ. Καθίσας ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ὀχθῶν τοῦ ρυάκος, ἀπεγέσθη τοῦ ὕδατος, ὅπερ τὸν ἐφάνη λίαν ἀναψυκτικὸν καὶ ἄριστον εἰς πόσιν. Διέταξε κατόπιν νὰ μαγευεῖσθαι ἰχθὺς ἀλιπάστους, ἐξ ὧν ἐκέκτητο ἰκανὴν προμήθειαν, καὶ τοὺς ἐνέβαψεν εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπως συγκεράσῃ τὴν ὑπερβαλλούσαν δριμύτητα τῆς γέυσεως αὐτῶν, ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀπουρία τοῦ βλέποντος; ὅτι ἀνέθρωσκον ὑπερβαλλόμενον ἄρωμα!—Ἐξ ἄπαντος, εἶπεν, ὁ ρυάξ οὗτος, εὐμοιρῶν τοσοῦτον σπανίων ἀρετῶν, μέλλει νὰ ἔλκῃ τὴν πηγὴν του ἐκ τινος εὐδαίμονος καὶ μακαρίας χώρας. Ἄς ἐρευνησώμεν. Κα-

τευθυνθεὶς ἔπειτα ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὰ ἄνω τοῦ βεῖθρου ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τοῦ παραδείσου ἦσαν αὐτῆ κλεισταί· ἔκρουσε καὶ μετὰ τοῦ συνήθους κόμπου ἐζήτησε νὰ εἰσέλθῃ. Δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ εἰσέλθῃς ἐνταῦθα, ἔκραξε φωνὴ τῆς ἐνδοθεν, ἡ θύρα αὐτῆ ἀνήκει εἰς τὸν Κύριον. Ὁ Κύριος εἶμαι ἐγὼ, ὁ κύριος τῆς ὑψηλίου, ὑπέλαβεν ἀγανακτῶν ὁ μονάρχης, εἶμαι Ἀλέξανδρος ὁ δορικτήτωρ· διατί βραδύνετε νὰ μὲ ἀνοίξετε;

—Ὁχι, τῶ ἀπήντησαν, δὲν σὲ ἀνοίγομεν· ἐδῶ δὲν εἶναι ἕτερος γνωστός κατακτητῆς ἢ ὁ δεσπόζων τὰ πάθη του· μόνον οἱ δίκαιοι ἔχουν ἐνταῦθα ελευθέραν τὴν εἴσοδον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπειράθη ἀλλ' εἰς μάτην νὰ ἐκβιάσῃ τὰς σκηνὰς τῶν μακάρων· καὶ ἀπειλαὶ καὶ ἰκεταὶ ἀπέθησαν ἀνώφικα. Ἐν τέλει βλέπων ὅτι οὐδὲν κατάρθου, ἀπετάθη πρὸς τὸν φύλακα τοῦ παραδείσου, καὶ τὸν εἶπε. Γινώσκεις ὅτι εἶμαι μέγας βασιλεὺς, γενόμενος περιλάλητος μετὰ τῶν ἐθνῶν ἀνίσως καὶ δὲν θελῶ νὰ μὲ εἰσαγάγῃς, δός με τοῦλάχιστον τεκμήριόν τι μαρτυροῦν εἰς τὸν κατάπληκτον κόσμον ὅτι ἦλθον ἐνταῦθα, ὅπερ οὐδεὶς πρὶν ἐμοῦ ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ. Ἰδοὺ, ἄφρον, ἀπεκρίθη ὁ φρουρὸς τοῦ παραδείσου, λάβε πρᾶγμα, δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ τὰ δεινὰ τῆς ψυχῆς σου. Ἐν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα εἶνε ἰκανὸν νὰ σὲ διδάξῃ σοφίαν πλειότεραν παρ' ὅσην μέχρι τοῦδε ἐδιδάχθης ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παιδαγωγῶν σου. Τώρα ἐξακολουθήσε τὸν δρόμον σου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἤρπασεν ἀκορέστως τὸ χρῆμα ἐκεῖνο ὅπερ τὸν ἐδίδοτο, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν του. Πλὴν ἀλλ' ὅπου ἐξεπλάγη, ὁπότε παρατηρήσας τὸ δώρημα ἐκεῖνο, εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο ἄλλο ἢ τμήμα νεκρικοῦ κρανίου! Τοιαῦτα λοιπὸν εἶνε, ἀνεβόσας τὰ ἐκλεκτὰ δῶρα ἅτινα αὐτοὶ προσφέρουν εἰς τοὺς βασιλεῖς, εἰς τοὺς ἥρωας; Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ τὸν ὁποῖον ἀποφέρω καρπὸς ἐκ τοσοῦτων μόχθων, κινδύνων, ἀγώνων; Παράφορος ὑπ' ὀργῆς καὶ βλέπων τὴν προσδοκίαν του διαψευθεῖσιν, ἀπέριψε μακρὰν αὐτοῦ τὸ ποταπὸν ἐκεῖνο ἀνθρώπινον λείψανον.

—Μέγα βασιλεῦ, εἶπε σοβαρῶς σοφὸς τις ἐκεῖ παρθεῶς, μὴ περιφρόνει τὸ δώρημα τοῦτο ὅσον εὐτελεῖς καὶ ἂν σὲ φαίνεται, κέκτηται ἐξαισίους ἀρετὰς, ὅπως δύνασαι νὰ πληροφωρηθῆς τοῦτο ἂν σταθμίσης αὐτὸ πρὸς χρυσὸν ἢ πρὸς ἄργυρον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκέλευσε νὰ δοκιμάσῃν προσήχθη μία τρυτάνη· τὸ λείψανον ἐπετέθη εἰς τὸ ἐν τῶν τάλαντων αὐτῆς, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ὁ χρυσὸς, καὶ πρὸς μέγιστον θαυμασμὸν ἀπάντων τὸ ὅσπου ὑπερσταθμίσθη. Προσετέθη καὶ ἕτερον μέταλλον, ἀλλὰ πάντοτε ἦτο ἐλαφρότερον· μάλιστα ὅσον πλειότερος χρυσὸς ἐβάλλετο εἰς τὴν πλάστιγγα, τόσῳ μάλλον αὐτῆ ἐφέρετο πρὸς τὰ ἄνω.

—Εἶνε ἄξιον θαυμασμοῦ, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, τόσον μικρὸν ποσὸν ὕλης νὰ ζυγίζῃ πλειότερον τοσοῦτου

χρυσοῦ. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν βῆρος τι δυνάμενον νὰ φέρῃ τὴν ἰσορροπίαν;

—Μάλιστα ὑπάρχει, ὑπέλαβεν ὁ σοφός· ὄρει μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ δρᾶττων ὀλίγον χώμα, ἐπελάλυψε δι' αὐτοῦ τὸ ὄσπου, ὅπερ παραχρῆμα ἀνωψώθη μετὰ τῆς πλάστιγγος.

—Νόστιμον καὶ τοῦτο, ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλέξανδρος· δύνασαι νὰ μὲ ἐξηγήσῃς τὸ τοιοῦτον φαινόμενον;

—Μέγα βασιλεῦ, ἀπεκρίνατο ὁ σοφός, τὸ σύντριμμα τοῦτο τοῦ ὄσπου εἶνε τὸ ἐμπερικλείον τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν, ὅστις καίπερ περιορισμένος τυγχάνων κατὰ τὸν ὄγκον, εἶνε ἀπεριόριστος κατὰ τοὺς πόθους· ὅσα περισσότερα κέκτηται τόσα περισσότερα ὀρέγεται· οὐδὲ χρυσὸς οὐδὲ ἄργυρος οὐδὲν συλλήβδην τῶν ἐπιγειῶν ἀγαθῶν ἐξαρκεῖ πρὸς κόρσιν τῆς πλεονεξίας του. Ἀλλ' ἅμα ὡς καταβῆ εἰς τὸν τάφον καὶ ἐπικαλυφθῆ διὰ χόδς καταπαύει αὐτόθι ἡ ἄπληστος φιλοδοξία του.

(μετάφρασις Δ. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ).

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΙΟΥΔΑΝΗΣ.

Ὁπόσας ἀναμνήσεις ἐξεγείρει ἐν τῇ διανοίᾳ ἐκάστου τὸ ὄνομα τοῦτο. Καθὼς ὁπότεν παρατηρῶν τις συντροφίαν νεανίσκων, — οἵτινες ἐξερχόμενοι εἰς τὴν ἐξοχὴν κάμουν τρέλλας, πιγινιδίζοντες, τέχοντες καὶ γελῶντες χοροπηδῶσιν εἰς τὰ χορτάρια, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν καὶ οὗτος τὰ αὐτὰ ἔπραξε καὶ στεναρίζει—οὕτω ἂν ἐπιστήσωμεν τὸν νοῦν ἐπὶ τινος γεγονότος ἢ πράγματος μνημονευομένου ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἱστορίᾳ, μεταφερόμεθα νερῶς πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἔκροαζόμεθα ἀφηγούμενα ἡμῖν τὰ συμβάντα τῆς τε νεᾶς καὶ παλαιᾶς Διαθήκης.

Ὅτε διηγοῦντο ἡμῖν περὶ τοῦ Ἰορδάνου, τίς οἶδε, πόσα φαντασιοκοπήματα ἐτάραττον τότε τὸν νοῦν μας! Ἐνομιζόμεν αὐτὸν ὡς μέγαν ποταμὸν, ὅστινος τὰ βεῖθρα ἐξέπεμπον ἀρμονίαν οὐρανίων φθόγγων, ρυτιδούμενον ὑπ' αὔρας μυροβολούσης γλυκύθυμα μύρα, ἅτινα ἐπεκτεινόμενα ἐπλημμύρουν ἀμβροσίᾳ τὴν χώραν ἐκείνην!

Ἐνταῦθα θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ ὑποδείξωμεν ἐν μικρογραφίᾳ τὸν κλασσικὸν Ἰορδάνην, ὅστις δὲν εἶναι χεῖμαρρος ξηρὸς καὶ ἄθλιος ὡς συνήθως ὑπολαμβάνονται οἱ ποταμοὶ οἱ ἀρχαῖοθεν φημιζόμενοι, οὔτε μέγας ποταμὸς, ἂν παραβάλωμεν αὐτὸν μὲ ἐκείνους τοὺς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, οὐδὲ συνήθως παρατηροῦμεν.

Αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἀρχόμεναι ἐκ τῶν μεσημβρινῶν φαραγγῶν τοῦ μεσημβρινοῦ Ἀντιλιβάνου, περιβρέχονται ἐκασταχῶθεν ἐκ τῶν ὑπερκειμένων διακλαδώσεων τῆς ἀλύσεως ταύτης. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὡς ἀληθῆ τοῦ Ἰορδάνου πηγὴν, τὴν ἀρχαῖαν Καισάρειαν τοῦ Φιλίππου (Banias ἢ Paneas), ὅπου ὑπάρχει μέγα σπήλαιον

ἐξ οὗ ἀναβλύζει σημαντικὸν ποσὸν ὑδάτων. Ὁ ρόαξ οὗτος συμμίγνυται ἀπώτερον μετὰ τινος ἄλλου ρεύματος βορειανατολικῶθεν κατερχομένου καὶ σήμερον εἶναι καλούμενον Δά ν. Ἀμφότερα τὰ ρεύματα ταῦτα συνενόμενα ἀπαντῶσι μακρότερον τρίτον ρύακα, Hasben, λεγόμενον, καὶ διὰ τῆς κοιλάδος Uadi el Teim διερχόμενον. Ἐκπηγάζει δὲ οὗτος ἐκ τῶν πέριξ τοῦ Hasbeya πρὸς βορρᾶν καὶ χύνεται εἰς τὰς δυτικὰς φάραγγας τοῦ ὄρους Ἐρμών. Τὸ ὄρος Ἐρμών, ἔχει ὕψος 9, 500 ποδῶν, συνέχεται δὲ μετὰ τοῦ Ἀντιλιβάνου ἐκ τοῦ ὄρους τούτου ἄρχεται ὁ Ἰορδάνης.

Μετὰ πορείαν ὀλίγης ἐκτάσεως, ὁ Ἰορδάνης ρίπτεται εἰς τινὰ ἰλυώδη καὶ πολυδύνακον λίμνην, 2 λευγῶν μήκους, καὶ μιᾶς πλάτους, ἣτις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔφηται κατὰ τὸ θέρος. Εἶνε τὸ Ὑδωρ Μερῶν τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἡ λίμνης Σαμορονίτης τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ Χουλέ (Hulè) τῶν Ἀράβων.

Ἐξερχόμενος ἐκ τῆς λίμνης Μερῶν ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης, διέρχεται τὴν ὠραίαν πεδιάδα τοῦ Χουλέ, ἡ τῆς τοσοῦτον ἄλλοτε περιφύμου καὶ γονιμωτάτης Γαλιλαίας. Αὕτη σήμερον μόνον δημοτικὰ καὶ ὀλίγον βράμβακα περᾶται, πλὴν ἄλλ' ὅμως πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ἰδέαν, ἣν οἱ ἀρχαῖοι εἶχον σχηματίσει. Ὁ Ἀβραὰμ ὤφειλε νὰ διέλθῃ αὐτὴν, ἀφίχθεις ἐκ Μεσοποταμίας ὑπάρχει ἐνταῦθα γέφυρά τις, ἡμίσειαν λεύγαν ἀπέχουσα τῆς λίμνης, ταύνη ὀνομαζομένη Ἐφέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβου, καθότι, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ πατριάρχης ἐκεῖνος διέβη ἐκεῖθεν τὸν ποταμὸν μετὰ τῶν υἱῶν του, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πατρίδος γῆς τῶν προγόνων του. Ἡ πεδιάς Χουλέ, ἔχει ἑκτασὶν μήκους δύο λευγῶν καὶ ἡμισίας· ἐπὶ τοῦ διαστήματος δὲ τούτου ἐκτείνεται ὁ Ἰορδάνης καὶ ρίπτεται εἰς δευτέρην λίμνην μείζονα καὶ θελκτικωτέραν τῆς πρώτης, εἰς τὴν λίμνην Γενισαρέτ ἢ Τιβεριάδα ἢ Θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἡ; τὸ ὄνομα ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἐκάστου τοσαύτας ἱεράς ἀναμνήσεις. Αὕτη ἔχει μήκος 23 λευγῶν καὶ πλάτος μιᾶς καὶ ἡμισίας, καίται δὲ 700 πόδας ταπεινωτέρα τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου καὶ περιλαμβάνει θελκτικὰς ὀρενάς ὄχθας καὶ ὕδατα διαφανῆ πλήρη ἰχθύων. Ἐνταῦθα οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀποστόλων ἐπιβαίνοντες τῶν ἀλιευτικῶν ἀκατιῶν, περιέπλεον τὴν θάλασσαν, ρίπτοντες τὰ δίκτυά των ὡς ἄλιεῖς.

Περὶ τὰς ὄχθας ταύτας, ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνδιατρίβων εὐχαρίστως, καὶ ἐν ταῖς περὶ τὰ ὑψώματα κώμαις, ἐκήρυττε θεοὺς ῥήμασι τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου εἰς τοὺς συνθηροῦζομένους λαοὺς. Ἐνταῦθα ὑποδεχόμενος εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ἐδημηγόρει ἐν μέσῳ διαφόρων δαίμων ὑπὲρ τῆς οὐρανόου κληρονομίας· διὰ δὲ τῆς θείας αὐτοῦ εὐγλωττίας, ἐβρόντα, συνεκκά, οὕτως εἰπεῖν, τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν καὶ ἐθαυματουργεῖ ἐν λόγοις καὶ ἔργοις.

Ἡ χώρα, ἣτις ὑπὸ τῆς λίμνης περιβρέχεται, εἶνε

ἡ γραφικωτέρα, ὑγιεινότερα καὶ ἡ μᾶλλον γόνιμος τῆς Παλαιστίνης. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, καὶ οἱ νεώτεροι περιηγηταί, πάντες ἐπιβεβαιῶσι τὴν μαρτυρίαν ταύτην, ὡς πρὸς τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν ὠραίαν λίμνην αὐτῆς. Ἐπὶ τῶν ὄχθων ταύτης ὑπῆρξαν πάλαι ποτὲ διάφοροι πόλεις, αἵτινες ἤδη ἠφρανίσθησαν, ἡ δὲ Καπερναοὺμ, Ἰεριχώ, Βηθαϊδᾶ, μόλις ἔχθη τινὰ τῆς ὑπάρξεώς των ἐπάφησαν. Δὲν εὐρίσκεται σήμερον καθ' ἄπασαν τὴν λίμνην ἢ μία καὶ μόνη ἀθλία λέμβος, ἀφ' ἣς συνήθως ἐλλείπει ὁ ὁδηγός· ἴσταμένη δὲ ἐκεῖ ὡς ὕστατον καὶ ἱερὸν μνημεῖον εὐκλεῶν ποτε γρόνων, καθ' οὗς πληθὺς λέμβων καὶ ἀκατιῶν διέσχίζον τὰ ὕδατα τῆς Γενισαρέτ, ἐξ ὧν ἐπρωταγωνίστουσαν ἐκεῖνοι τῶν ἀλιεῶν μαθητῶν τοῦ Σωτῆρος, καὶ αἵτινες ἐχρησίμευσαν τὸ θέμα τῶν πρώτων τοῦ Χριστοῦ θαυμάτων. Τὰ δίκτυα τοῦ Σίμωνος Πέτρου δὲν ὑπάρχουσι πλέον· μόλις δὲ ἤθελε τις παρατηρήσει ὀλίγους Ἀραβίους τολμώντας νὰ πλεύσωσι τὰ ὕδατα ἐκεῖνη, ὡς σκεῖ ἤθελον ἐρωτήσαι αὐτοῦ; τί ἀπέγειναν οἱ πολυπληθεῖς αὐτῶν συγκάτοικοι. Ἡ ἐρημία καὶ ἡ σιγὴ διεδέχθησαν τὴν ζῶν καὶ τὴν τύρβην, ἣτις ἐβασίλευε περὶ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης. Οὐδ' ἄλλο τι ἐμψυχοῖ αὐτὴν ἢ ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπαρξέας ἐποχῆς, τῆς περιφύμου ἐκεῖνης ἐποχῆς, καθ' ἣν ἔλαβον χώραν αἱ εὐαγγελικαὶ σκηναί, αἱ προπαρασκευάσασαι τὴν ἀναγέννησιν τοῦ κόσμου. Εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος ἡ σιγῶσα φύσις εἶνε τοσοῦτω εὐγλωττος, τοσοῦτω κατανοητικὴ, ὅσῳ ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῆ. Οὐδεμία ἄλλοθι χώρα εἶνε ἀξιωτέρα ἐπισκέψεως, πρὸς τοῦ περιηγητοῦ καὶ ἣτις νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς Ἱερουσαλῆμ.

Ὁ Ἰορδάνης, ἐκρέων ἐκ τῆς λίμνης Τιβεριάδος, ἀκολουθεῖ τὸν ροῦν αὐτοῦ πρὸς μεσημβρίαν, μεταξὺ δύο ἀλύσσεων ὀρέων, αἵτινες σχηματίζουσι τὴν βαθεῖαν καὶ θερμὴν ἀμυώδη κοιλάδα Γόρ. Ἡ κοιλάς καὶ ὁ ἐν ταύτῃ διατρέχων ποταμὸς εὐρύνεται ἐπὶ πεδιάδος, ἡ; τὸ ἦμισυ διαρρέει ὁ Ἰορδάνης. Ἡ πεδιάς αὕτη εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῆς Παλαιστίνης. Οἱ Ἀραβεῖς ἀποκαλοῦσι αὐτὴν el Ghôr, ἔχει δὲ θέαν καταξήτρον καὶ μελαγχολικὴν Αἰ περιπλανώμενοι φυλαὶ αἵτινες διατρέχουσιν αὐτὴν ἐκ διαλειμάτων, μετὰ βίας εὐρίσκουσι νοσηράς τινὰς νομάς διὰ τὰ ποίμνιά των. Ἐν τῇ πεδιάδι ταύτῃ, πρὸ τῶν ἀκρολοφῶν τοῦ Γαλαὰδ, ὁ Ἰερφᾶς ἐξωλόθρευσε τοὺς Ἐβραῖμίτας, διαβὰς τὸν Ἰορδάνην. Πρὸς τὴν Ἰεριχώ, ὅπου ἡ πεδιάς κατέχει 2 λευγῶν πλάτος, λαμβάνει ἐκεῖθεν τὴν ἐπωνυμίαν, Πεδιάς τῆς Ἰεριχώ. Ἐνταῦθεν οἱ Ἐβραῖοι εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας Ἡ παράδοσις ὑποδεικνύει ἐκεῖ τὸ σημεῖον ἔθλα ἔλαβε χώραν ἡ θαυμασιὰ διάβασις τοῦ Ἰορδάνου ὑπὸ τῶν Ἰορμηλιτῶν, προπορευομένης τῆς κιβωτοῦ. Μετὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν νομαδικὸν βίον ὑπὸ τὸν Μωϋσέα οἱ Ἰσραηλιταὶ εἰσώρμησαν εἰς τὴν πεδιάδα ταύτην. Ὁ ἔμπειρος καὶ πλήρης συνέσεως στρατηγὸς αὐτῶν Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὅστις διεδέξατο τὸν Μωϋσέα, ἐπὶ κε-

φαλῆς 600,000 μαχιμωτάτου στρατοῦ, ἐστρατιοπέδευσε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Διαβὰς τὸν Ἰορδάνην, ἰσοῦ πρότερον ἀπέστειλε κατασκόπους διὰ τὴν πολὺν Ἰεριχώ καὶ τὰ περίχωρα, ἐώρτασε τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα, στήτας θυσιαστήριον εἰς μνημόστυον τοῦ θαύματος ἐκεῖνου ἦτοι τῆς ἀβροχου διαβάσεως· εἰς τὴν ἀνέγερσιν δὲ τοῦ θυσιαστηρίου, ἐκάστη φυλὴ ἔθεσε μέγα λίθον ἐκ τοῦ Ποταμοῦ.

Τέλος διττὰς καὶ ἱερὰς ἀναμνήσεις ἀνακαλεῖ ἡ τοποθεσία αὕτη, ἣτις οὕσα μία ἐκ τῶν ἀξιομνημονεύτων τῆς ἁγίας Χώρας ἀνακαλεῖ δηλονότι τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τὴν βάπτισιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν.

Οἱ Ἀνατολίται χριστιανοί, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡμεῖς αἱ ὀρθόδοξοι, τρέφομεν διὰ τὴν πεδιάδα τῆς Ἰεριχώ ἰδιάζουσαν λατρείαν. Καθ' ἕκαστον ἔτος, κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα, πολλαὶ χιλιάδες χριστιανῶν ἐξερχόμεναι σωρηδὸν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλῆμ, πορεύονται πρὸς τὰς ὄχθας ἵνα βαπτισθῶν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ, ἐνθα ὁ Χριστὸς ἔλαβε τὸ βάπτισμα.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν σεπτῶν ἐκεῖνων μερῶν, ὁ Ἰορδάνης χύνεται εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν ἵνα μὴ ἐξέλθῃ πλέον.

Τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Μερῶν κείνται σχεδὸν ἴσα πρὸς τὴν ἐπιφανείαν τῆς Μεσογείου. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου μέχρι τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης τὸ διάστημα εἶνε ὡς ἔγγιστα 30 λευγῶν. Ὁ Ἰορδάνης διατρέχει ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα, καταρρέων διὰ πτώσεων ἐλικοειδῶν καὶ ὀρμητικῶν, ἰδίως δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης Τιβεριάδος. Ἡ κοιλάς λοιπὸν ταπεινοῦται κάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου, γνωρίζομεν δ' ἐν τῷ ὄντι ὅτι περὶ τὰ 400 μέτρα, τοῦλάχιστον, εἶσι τὰ ὕδατα τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης χαμηλότερα ἐκεῖνων τῆς Μεσογείου. Ὑπάρχει λοιπὸν ἐκεῖ ὡς βαθύτατον κοίλωμα ἡ Νεκρὰ Θάλασσα ἐν ἣ ὁ Ἰορδάνης καταρρέει μὴ δυνάμενος ποτὲ νὰ τὴν πληρώσῃ κατὰ συνέπειαν τῶν προξενουμένων ἐκεῖ ἐξατμίσεων.

(ἐράνισμα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ).

Αἱ ἐρημώδεις διηγῆσεις τῆς Γερμανίας δὲν εἶναι πάντοτε φανταστικαὶ προληπτικαὶ· συνεχῶς δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παραβολαὶ προωρισμένα νὰ καταδείξουν ἐν ἐνεργείᾳ ἠθικᾶς τινὰς ἀληθείας. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω, ἣτις προτίθεται νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἀγαθὸν ἀδύνατον νὰ πηγάζῃ ποτὲ ἐκ τοῦ κακοῦ, καὶ ὅτι ὁ πατὴρ ὅστις παρ' οὐδὲν λογίζεται τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῶν τέκνων του, ὁεῖλει θάττον ἢ βράδυνον νὰ αἰσθανῆ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μοχθηρίας του. Τὸ θέμα τοῦτο ποικίλλον εἰς τὰ καθέκαστα, ἀλλὰ τοῦ ὁποῦ εἶναι ἀπαράβλητος ἡ συμβολικὴ ἔννοια, διεξήχθη μετὰ πολλῆς χάριτος ὑπὸ τοῦ Οὐλάνδου εἰς τὸ ἐπόμενον ποίημα.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΥΤΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ.

Τρεῖς νεάνιδες ἠτένιζον πρὸς βαθεῖαν τινὰ κοιλάδα.

Ἀφίχθη ἔφιππος ὁ πατὴρ των, φορῶν ἱμάτιον χαλυβδόχρουν.—Καλῶς ἤλθες, πάτερ μου! τί φέρεις εἰς τὰς θυγατέρας σου;

—Κόρη μου, κίτρινοφόρε, σήμερον ἐφρόντισα διὰ σέ. Τὰ κοσμήματα ἀποτελοῦν τὴν μόνην σου τέρψιν, λάβε τὴν χρυσὴν ταύτην ἄλυσιν! Τὴν ἤρασα ἐκ τινος ὑπερφάνου ἵππου καὶ τὸν ἐφρόντισα.

Ἡ νεάνις ἔλαβε τὴν χρυσὴν ἄλυσιν, κατήλθεν εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ εὔρε τὸν ὄποιον ὁ πατὴρ τῆς εἶχε θανατώσει.—Σὺ κείσαι ὡς ληστὴς ἐπὶ τῆς λεωρῆρου, εὐγενῆ ἵπποτα! Ἄλλ' ἐγὼ σὲ ἀγκῶ, οὕτως εἶπε, τὸν ἔλαβεν εἰς τὸν βραχίονά της, τὸν ἔφερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἔθαψεν εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων της. Μετὰ ταῦτα συνέσφυξε τοσοῦτον ἰσχυρῶς περὶ τὰν λαιμὸν της τὴν χρυσὴν ἄλυσιν, ὥστε ἀπέθανε.

Δύο νεάνιδες ἠτένιζον πρὸς βαθεῖαν τινὰ κοιλάδα. Ἀφίχθη ἔφιππος ὁ πατὴρ των φορῶν ἱμάτιον χαλυβδόχρουν.—Καλῶς ἤλθες, πάτερ μου! τί φέρεις εἰς τὰς θυγατέρας σου;

—Κόρη μου, πρασινοφόρε, ἐφρόντισα διὰ σέ. Ἡ θήρα εἶνε ἡ μόνη σου τέρψις, σὲ φέρω ἐν ἀκόντιον τὸ ὄποιον ἀφῆρασα ἀπὸ ἀγρίων τινὰ κυνηγῶν, ἀφοῦ τὸν ἐφόνευσα.

Αὕτη ἔλαβε τὸ ἀκόντιον καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ δάσος. Ἡ κυνηγετικὴ φωνὴ τῆς ἦτο Θάνατος! Ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ κυνηγός.—Ἠλθον, εἶπεν, ὑπὸ ταύτην τὴν φιλύραν, καθότι ἡ καρδιά μου με ἐκάλει ἐνταῦθα. Αὕτη ἐπλήγη διὰ τοῦ ἀκοντίου, οὕτως ὥστε ἔπεσαν ἐκτάδην ἡ μὲν πρὸς τὸν δέ. Ἐκελάδησαν περὶ αὐτοῦ; τὰ πτενὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ δὲ χλοερὰ φύλλα τοῦ; κατεκάλυψαν.

Μία νεάνις ἠτένιζε πρὸς βαθεῖαν τινὰ κοιλάδα. Ἀφίχθη ἔφιππος ὁ πατὴρ της, φορῶν ἱμάτιον χαλυβδόχρουν.—Καλῶς ἤλθες, πάτερ μου, τί φέρεις εἰς τὴν θυγατέρα σου;

—Κόρη μου, λευχείμων, σήμερον ἐφρόντισα διὰ σέ. Τὰ ἄνθη εἶναι ἡ μόνη σου τέρψις, ἐγὼ δὲ σὲ φέρω ἐν λευκότερον τοῦ ἀργύρου. Τὸ ἔλαβα ἐκ τινος γεωργοῦ, ὅστις με τὸ ἀπεποιήθη καὶ τὸν ἐφόνευσα.

Αὕτη ἔλαβε τὸ ἄνθος, τὸ ἔθηκεν εἰς τὸν κόλπον της, ἐπορεύθη εἰς τὸν κῆπον, ὅστις τέως ἔβλεγεν αὐτὴν, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος κρυστολίστου γηλόφου, καί:—ὦ! ἀνεφώνησεν, ἂν ἠδυνάμην νὰ μιμηθῶ τὰς προσφιλεῖς ἀδελφάς μου! Ἀλλὰ φεῦ! τὰ ἄνθη δὲν θανατώνουσι. Τότε περίλυπος, ὡρᾶ, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἄνθους, τὸ ὄποιον εἶχε φέρι ὁ πατὴρ της ἑωσοῦ ἐμαράνθη, καὶ ἄχρως ὄτου αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἔπεσε κατὰ γῆς νεκρά.

(μετάφρασις Δ. Ι. Μ.)

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἀποθνήσκων εἶπε «θὰ προστίμων νὰ ἀποθάνω ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, χαίρω ὅμως ὅτι ἀποθνήσκω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ μου.»

Καταχωρίζομεν ἐν τῇ Κορίνῳ τὴν κατωτέρω φῶδὴν τοῦ ὑψιπετοῦς Ζακυνθίου ποιητοῦ Κάλθου, καθὸ σύμφωνον πρὸς τὰς παρούσας περιστάσεις τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, οὔτινος οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν ἀφῆρσαν πᾶσαν ζωτικὴν ἰκμάδα αὐτενεργείας, ἀναθέσαντες τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας εἰς μόνην τὴν Διπλωματίαν.

Σ. τ. Δ.

Ἡ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΛΛΑΔΟΣ.

Τῆς θαλάσσης καλῆτερα
Φουσκωμένα τὰ κύματα
Νὰ πνίξουν τὴν πατρίδα μου
Ὡσὼν ἀπελπισμένην,
Ἐρημον λέμβον

Εἰς τὴν γῆν, ἔς τὰ νησιά
Καλῆτερα μίαν φλόγα
Νὰ ἰδῶ παντοῦ χυμένην,
Τρώγουσαν πόλεις, δάση,
Λαοὺς κ' ἐλπίδας.

Καλῆτερα, καλῆτερα
Διεσκορπισμένοι οἱ Ἕλληνες
Νὰ τρέχουν τὸν κόσμον,
Μὲ ἐξαπλωμένην χεῖρα
Ψυμοζητοῦντες,

Παρά προστάτας νᾶχωμεν.
Μὲ, ποτὲ δὲν ἐθάμβωσαν
Πλούτη, ἢ μεγάλα ὀνόματα,
Μὲ, ποτὲ δὲν ἐθάμβωσαν
Σιγήπτρων ἀκτίνας.

Ἡμεῖς διὰ τὸν σταυρὸν
Ἀνδρείως ὑπεμαχόμεθα,
Καὶ σετ' ἐβοηθήσατε
Κρυφὰ τοὺς πολεμοῦντας
Σταυρὸν καὶ ἀλήθειαν.

Δ. ἂ νὰ θεμελιώσητε
Τὴν τυραννίαν, τιμᾶτε
Τὸν σταυρὸν εἰς τὰς πόλεις σας,
Καὶ αὐτὸν ἐπολεμήσατε
Εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ξίφος σφίξαι Ἕλληνες—
Τὰ ὄμματά σας σηκώσατε—
Ἰδοὺ—εἰς τοὺς οὐρανοὺς
Προστάτης ὁ Θεὸς
Μόνος σας εἶναι

Καὶ ἂν ὁ Θεὸς καὶ τ' ἄρματα
Μᾶς λειψῶσι, καλῆτερα
Πάλιν νὰ χρομετίσωσι
Ἐπὶ τὸν Κυβαίρωνα, Τούρκων
Ἀγριαὶ φοράδες,

Παρά . . . Ἀἴ, ὅσον εἶναι
Τυφλὴ καὶ σκληροτέρα
Ἡ τυραννίς, τοσοῦτον
Ταχυτέρω ἀνοίγονται
Συτήρια θύραι

ΣΥ ΚΑΝ ΕΥΤΥΧΕΙ.

Τῷ ὡς ἀδελφῷ φίλῳ Α. Σ.

Ἄφοῦ ἀμείλικτος εἰμαρμένη
Οἰκτρὸν μοι ὤρισε μαῦρον βίον,
Ἄφοῦ ἄλλοτον ἤλπισα μέλλον
Καὶ τὸ εὐρίσκω ὅλως ἄλλοτον,
Ἄφοῦ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην
Νὰ φεύγη εἶδον πᾶσα ἐλπίς μου;
Κ' εἶναι ἀφόρητος τώρα πλέον
Κόλασις, Ἄδης, ἢ ὑσπέρξις μου,
Τὸ τελευταῖόν μου δέξαι χάρε
Καὶ εἰς σὲ κἂν εἶθε νὰ ὀψ' ἡ τύχη,
Τοῦ βίου πᾶσαν εὐδαιμονίαν,
Σὺ κἂν εὐτύχει.

Τὸ βλέπω, πρέπει νὰ ἀποθάνω.
Μὴ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δὲν θνήσκω! . . .
Ὡς ἐν ἀγρία πλανῶμ' ἐρήμῳ
Ὅσων, ὅπου φεῦ! δὲν εὐρίσκω.
Ἐχε ὑγείαν! διὰ σὲ μόνον
Φεύγουσα ἄλγους δάκρυα γύνω,
Τὰ πάντα γαίρουσ' ἂν καταλίπω
Σπαρασσομένη, πλὴν σὲ ἀφίνω.
Ἐχε ὑγείαν! τῆς ἀκραίνοῦς μας
Φιλίας τῆρει πιστῶς τὴν μνήμην,
Τὸ παρελθὸν μας μὴ λησμονήσης,
Μέμνησο φίλη σου ὅτι ἤμην.
Ἡ τελευταία εὐχὴ μου εἶναι
Εἰς σὲ κἂν εὖνους νὰ ᾔν' ἡ τύχη,
Ὅτι μ' ἠρνήθη κἂν νὰ σοὶ ὀψ' ἡ
Σὺ κἂν εὐτύχει.

ΦΩΤ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΟΤ.

ΤΟ ΜΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΜΑΝΑ.

—Γιατί, μάνα, ἡ Μαρία,
Δὲν ἴλει, τὰ χέρια κρῦα
Καὶ τὰ μάτια της κλειστά;
Χθὲς μοῦ εἶπε πῶς θὰ παίξει;
Κι' εἰς τὸν κῆπὸν μας θὰ τρέξει;
Μὲ ἔμένα συντροφιά.

—Ὡ παιδί μου, τὴν Μαρία
Χθὲς τὴν νύκτα ἡ Παναγία
Μὲ γλυκὰ τρία φιλιὰ
Τῆς ἐσφάλισε τὸ στόμα
Τὰ δρό μᾶτια καὶ τὸ χρώμα
Τῆς ἐπῆρε καὶ λαλιά.

Ἐχει καὶ ἡ Παναγία
Τὸ παιδί της—ἡ Μαρία
Μὲ ἐκεῖνο θὰ γελᾷ
Καὶ θὰ παίξῃ ὡς μὲ σίνα,
Ὅθι δρό ἀγαπημένα
Τοῦ Θεοῦ καλὰ παιδιὰ

—Κι' ἐγὼ, Μάνα, κρῦα χέρια
Ὅσῳ νᾶχω, τὴν Μαρία

Νᾶχω πάντα ἔς τὸ πλευρόν
Τότ' ἐγὼ καὶ ἡ Μαρία
Μὲ τ' ἀγόρι καὶ τὰ τρία
Θέλει κάμωμε χορόν

Χάρος ποῦ παραμονεύει
Γιὰ ν' ἀρπάξῃ ὅ,τι εὖρει,
Ρόδα δύο ζευγαρωτά
Μ' ἓνα δρ.ψιμον τὰ ρίπτει
Εἰς τὸ σάββανον τὰ κρύπτει,
Ἄγγελούδια ζηλευτά.

Μαύρη Μάνα πικραμένη
Ἐπὶ τὸ φαρμάκι βυθισμένη
Χύνει δάκρυα πικρά.
Δύο τᾶγε δρό τὰ χάνει,
Τὸ κερί καὶ τὸ λιθάνι

Ἐχει τώρα συντροφιά!

* * *